

ตอนที่ 3
ประเทศ หมู่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก

บทที่ 14

ประเทศ หมู่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก

ประเทศในมหาสมุทรแปซิฟิก นอกจากประเทศออสเตรเลีย และประเทศนิวซีแลนด์ แล้ว ยังประกอบด้วยประเทศที่เคยเป็นเมืองขึ้น ในสมัยอาณานิคมของประเทศในยุโรป แต่ปัจจุบันประเทศเหล่านั้นได้มีอิสรภาพในการปกครองตนเอง และยังมีหมู่เกาะ ที่เป็นเขตปกครองตนเอง แต่ยังคงขึ้นอยู่กับประเทศแม่ที่ยังปกครองหมู่เกาะเหล่านั้นอยู่ และยังไม่ได้แยกตัวออกไปเป็นประเทศอิสระ ประเทศที่เป็นหมู่เกาะ และมีอิสรภาพในการปกครองตนเอง มีรัฐบาลของตนเองนั้น

ประกอบไปด้วยประเทศ

1. ประเทศ Fiji
2. ประเทศ Kiribati
3. ประเทศ Marshall Island
4. ประเทศ Micronesia
6. ประเทศ Naulu
5. ประเทศ Palau
6. ประเทศ Papua New Guinea
8. ประเทศ Samoa
9. ประเทศ Solomon Island
10. ประเทศ Tonga
11. ประเทศ Tuvalu
12. ประเทศ Vanuatu

ประเทศ ฟิจิ
(Republic of Fiji)

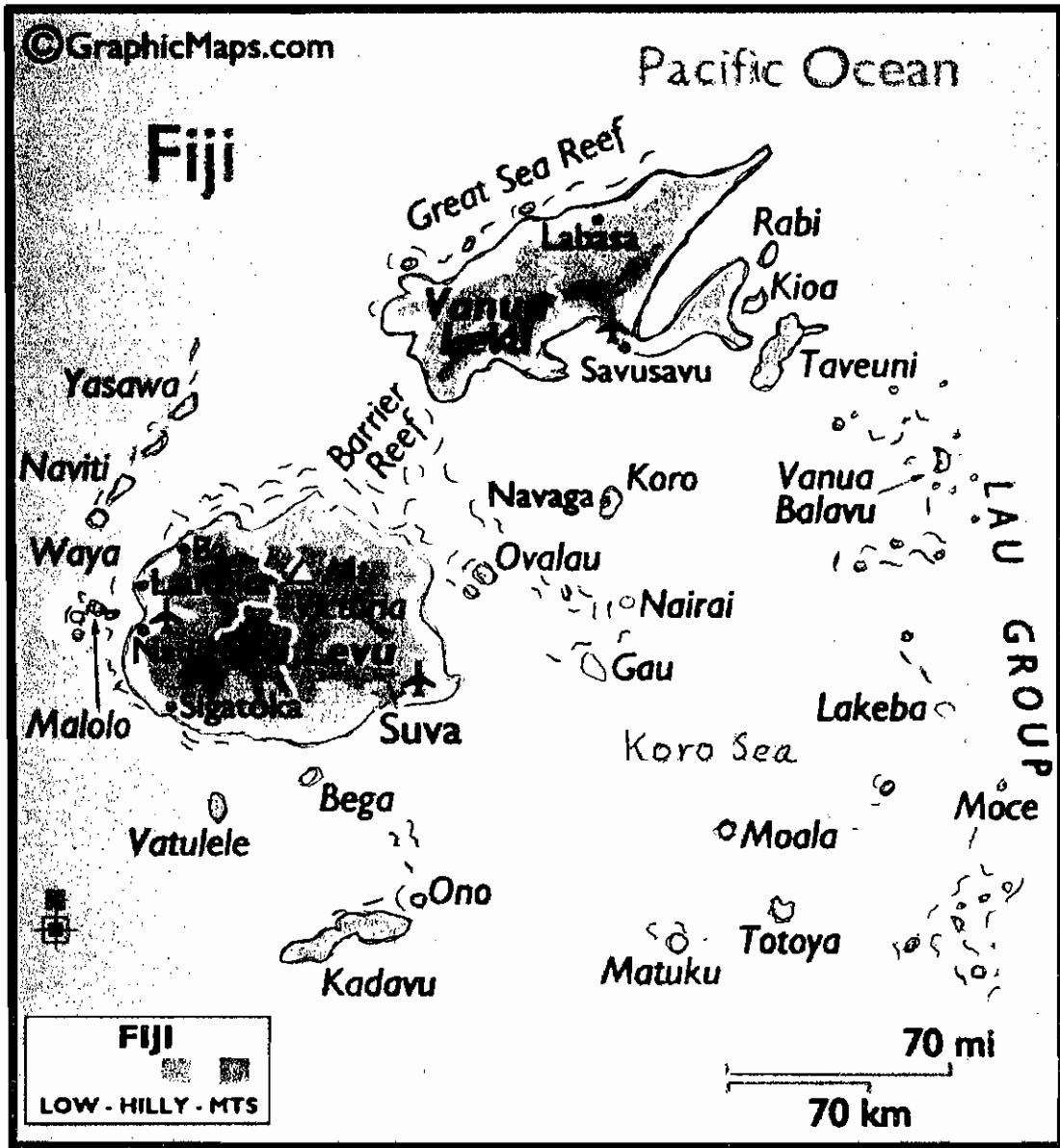
ประเทศ ฟิจิ เป็นประเทศที่อยู่ใน กลุ่มหมู่เกาะ Oceania ตั้งอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิกทาง
ตอนใต้ ถูกค้นพบครั้งแรก โดย Abel Tasman ในปี ค.ศ. 1643 ฟิจิ เคยเป็นอาณานิคมของ
อังกฤษ และได้รับอิสรภาพในการปกครองตนเอง ในปี ค.ศ. 1970 ฟิจิ ถูกปกครองประเทศ โดย
รัฐบาลทหารมาตลอดจน ถึงปี ค.ศ. 1987 และต่อมาในปี ค.ศ. 1999 ได้มีการลงคะแนนเสียงเลือก
ตั้งรัฐบาล จากประชาชน เป็นครั้งแรกของประเทศ

ที่ตั้ง ประเทศฟิจิ เป็นหมู่เกาะ ในมหาสมุทรทางตอนใต้ ประกอบด้วยเกาะเล็ก เกาะน้อย
ประมาณ 350 เกาะ ตั้งอยู่ ที่ละติจูดที่ 18 องศา ใต้ และ ลองจิจูดที่ 175 องศา ตะวันออก
ประกอบไปด้วย กลุ่มหมู่เกาะที่สำคัญ 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มหมู่เกาะ Yasawa ประกอบไปด้วย เกาะ Viti Levu เป็นเกาะใหญ่สุดของกลุ่ม
ในเกาะนี้มี เมืองหลวง Suva ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของตัวเกาะ และมีเกาะ อีกหลายเกาะ
ที่สำคัญ คือ หมู่เกาะ Yasawa หมู่เกาะ Naviti หมู่เกาะ Waya หมู่เกาะ Ovalau หมู่เกาะ
Nairai หมู่เกาะ Gau หมู่เกาะ Bega หมู่เกาะ Ono หมู่เกาะ Vatulele หมู่เกาะ
Kadavu ตั้งอยู่ทางตอนใต้สุดของกลุ่ม และเป็นเกาะที่มีพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับ 2 ของกลุ่มหมู่เกาะ
Yasawa

2. กลุ่มหมู่เกาะ Lau หมู่เกาะ นี้ตั้งอยู่ทางตะวันออกของกลุ่ม ประกอบไปด้วย เกาะ
Vanua Levu เป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดของกลุ่ม และเป็นเกาะที่มีพื้นที่เป็นอันดับ 2 ของประเทศ และยังมี
เกาะอื่น ๆ ที่สำคัญ ในกลุ่มนี้คือ หมู่เกาะ Rabi หมู่เกาะ Kioa หมู่เกาะ Taveuni หมู่
เกาะ Koro หมู่เกาะ Vanua Balavu หมู่เกาะ Lakeba หมู่เกาะ Moala หมู่เกาะ
Totoyo หมู่เกาะ Matuku และหมู่เกาะที่เกิดจากแนวหินปะการัง อีกหลายร้อยเกาะ ส่วนใหญ่
เป็นเกาะปริ่มน้ำ (Cays)

พื้นที่ ประเทศ ฟิจิ มีพื้นที่ทุกหมู่เกาะรวมกัน ประมาณ 18,270 ตารางกิโลเมตร หรือ
7,054 ตารางไมล์ มีพื้นที่ใช้ในการเพาะปลูกได้ประมาณ ร้อยละ 10 ในจำนวนนี้ ร้อยละ 4 ใช้
ในการปลูกพืชอาหาร พื้นที่เหมาะในการเป็นทุ่งหญ้า สำหรับเลี้ยงสัตว์ประมาณ ร้อยละ 10
พื้นที่ป่า และป่าไม้ ร้อยละ 65 พื้นที่ด้านอื่น ๆ ร้อยละ 11 มีชายฝั่งทะเล ระยะทางรวม
ประมาณ 1,129 กิโลเมตร

แผนที่ ประเทศฟิจิ

ที่มา : World The Factbook , 2003.

ลักษณะภูมิอากาศ หมู่เกาะ ฟิจิ มีลักษณะอากาศแบบร้อนชื้นชายฝั่งทะเล อุณหภูมิในหมู่เกาะแต่ละเดือน มีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย มีปริมาณฝนสม่ำเสมอทุกปี

ภัยธรรมชาติ ในบริเวณหมู่เกาะ จะมีพายุไซโคลน มาเยือนเสมอ โดยเฉพาะระหว่างเดือนพฤศจิกายน ถึง เดือนมกราคม ของทุกปี

ลักษณะภูมิประเทศ ภูมิประเทศส่วนใหญ่ของหมู่เกาะ ฟิจิ ประกอบด้วยพื้นที่สูงและภูเขา ที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าไม้ที่เขียวชอุ่มตลอดปี ภูเขาหลายลูกในหมู่เกาะ เป็นภูเขาไฟ ที่มีความคุกรุ่นอยู่ พร้อมทั้งจะระเบิดได้อยู่ตลอดเวลา จุดสูงสุดของประเทศอยู่ที่ บริเวณภูเขา Tomanivi มีระดับความสูง ประมาณ 1,324 เมตร

ประชากร ในปี ค.ศ. 2003 ฟิจิ มีประชากร ประมาณ 848,900 คน มีโครงสร้างอายุของประชากร อายุ 0-14 ปี ร้อยละ 33 อายุ 15-64 ปี ประมาณ ร้อยละ 63 อายุเกิน 65 ปีขึ้นไป ประมาณ ร้อยละ 4 อัตราการเพิ่มของประชากร ร้อยละ 1.4 อัตราการเกิด ร้อยละ 23.48 คน ต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย ร้อยละ 5.78 คน ต่อประชากร 1,000 คน อายุขัยเฉลี่ยของประชากร ประมาณ 67.94 ปี

เชื้อชาติ ประชาชน มีเชื้อชาติ Fijian ร้อยละ 51 เชื้อชาติ Indian ร้อยละ 44 เชื้อชาติอื่นๆ อีก ร้อยละ 5

ศาสนา ประชากร นับถือ ศาสนาคริสต์ ร้อยละ 52 ศาสนา ฮินดู ร้อยละ 38 ศาสนา มุสลิม ร้อยละ 8 และอื่นๆ อีก ร้อยละ 2

ภาษา ประชากร ฟิจิ ใช้ภาษา อังกฤษ เป็นภาษาราชการ และยังมีการพูดภาษา Fijian และภาษา Hindustani อัตราการรู้หนังสือ ร้อยละ 91.6

เมืองหลวง เมือง Suva มีประชากร ประมาณ 197,000 คน

เขตการปกครอง หมู่เกาะ ฟิจิ แบ่งการปกครองออกเป็น 4 เขตการปกครอง และ 1 เขตปกครองอิสระ คือ

1. เขต Central
2. เขต Eastern
3. เขต Northern
4. เขต Western

และ 1 เขตปกครองอิสระ คือ

เขต Rotuma

เศรษฐกิจ หมู่เกาะ ฟิจิ เป็นประเทศที่อุดมไปด้วย ป่าไม้เนื้อแข็ง ที่ดี และมีปริมาณมาก นอกจากนี้่าน้ำในหมู่เกาะ ยังอุดมสมบูรณ์ไปด้วย สัตว์น้ำทางทะเล ที่มีมากมายหลายชนิด ถือว่าเป็นอีกประเทศหนึ่งของหมู่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก ที่มีเศรษฐกิจที่ดี และยังมีผลผลิตของอุตสาหกรรมน้ำตาล ที่ทำรายได้จากการส่งออกไปยังต่างประเทศ รายได้อีกด้านในปัจจุบัน คือ รายได้จากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ที่มีนักท่องเที่ยวมากกว่า 300,000 คน ต่อปี รายได้ของประเทศจะมาจากการเกษตร ร้อยละ 16.5 อุตสาหกรรม ร้อยละ 25.5 จากด้านการบริการ ร้อยละ 58

แรงงาน ฟิจิ มีแรงงานในประเทศ ประมาณ 238,000 คน อยู่ในภาคการเกษตร ร้อยละ 67 อัตราการว่างงาน ร้อยละ 6

อุตสาหกรรม มีอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมน้ำตาล อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป อุตสาหกรรมเนื้อมะพร้าวแห้ง อุตสาหกรรมเหมืองแร่ทองคำ อุตสาหกรรมเหมืองแร่เงิน อุตสาหกรรมยางพารา

เกษตรกรรม มี ผลผลิตจาก อ้อย มะพร้าว มันสำปะหลัง ข้าว มันฝรั่ง ถั่ว วัวเนื้อ หมู แพะ การประมงทางทะเล

สินค้าส่งออก มี น้ำตาล ร้อยละ 32 เสื้อผ้า ทองคำ ปลาสำเร็จรูป ยางพารา ส่งไปออสเตรเลีย ร้อยละ 34 อังกฤษ ร้อยละ 18 หมู่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก ร้อยละ 11 สหรัฐอเมริกา ร้อยละ 11 นิวซีแลนด์ ร้อยละ 5 ญี่ปุ่น ร้อยละ 5

สินค้านำเข้า มี เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง น้ำมันเชื้อเพลิง อาหาร เคมีภัณฑ์ นำเข้าจาก ออสเตรเลีย ร้อยละ 45 นิวซีแลนด์ ร้อยละ 15 ญี่ปุ่น ร้อยละ 7 สหรัฐอเมริกา ร้อยละ 5 สิงคโปร์ ร้อยละ 4

หน่วยเงินตรา ใช้เงินสกุล Fijian dollar (F\$)

องค์การระหว่างประเทศ มี

องค์การ ACP

องค์การ AsDB

องค์การ C

องค์การ CCC

องค์การ CP

องค์การ ESCAP
องค์การ FAO
องค์การ G-77
องค์การ IBRD
องค์การ ICAO
องค์การ ICFTU
องค์การ ICRM
องค์การ IDA
องค์การ IFAD
องค์การ IFC
องค์การ IFRC
องค์การ IHO
องค์การ ILO
องค์การ IMF
องค์การ IMO
องค์การ Intelsat
องค์การ Interpol
องค์การ IOC
องค์การ ISO (Subscriber)
องค์การ ITU
องค์การ OPCW
องค์การ PCA
องค์การ Sparteca
องค์การ SPC
องค์การ SPE
องค์การ UN
องค์การ UNCTAD

องค์การ UNESCO
องค์การ UNIDO
องค์การ UNIFIL
องค์การ UNIKOM
องค์การ UNMIBN
องค์การ UNMIK
องค์การ UPU
องค์การ WFTU
องค์การ WHO
องค์การ WIPO
องค์การ WMO
องค์การ WTOO
องค์การ WtO

การคมนาคม

ทางรถไฟ ระยะทาง 597 กิโลเมตร

ทางถนน ระยะทาง 3,440 กิโลเมตร

ทางน้ำ ระยะทาง 203 กิโลเมตร

ทางอากาศ มีสนามบิน 25 แห่ง

เมืองท่า มีเมือง Labasa เมือง Lautoka เมือง Levuka เมือง Savusavu

เมือง Suva

เรือขนส่งสินค้า มี 6 ลำ

หมู่เกาะ Kiribati
(Republic of Kiribati)

เดิมหมู่เกาะ Kiribati มีชื่อเดิมว่า หมู่เกาะ Gilbert อยู่ภายใต้การปกครองของ อังกฤษ ตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1971 และต่อมาได้รับเอกราชในการปกครองตนเอง ในปี ค.ศ. 1979 และได้เปลี่ยนชื่อใหม่ เป็น Kiribati ประกอบไปด้วยหมู่เกาะที่สำคัญ 3 กลุ่ม คือ

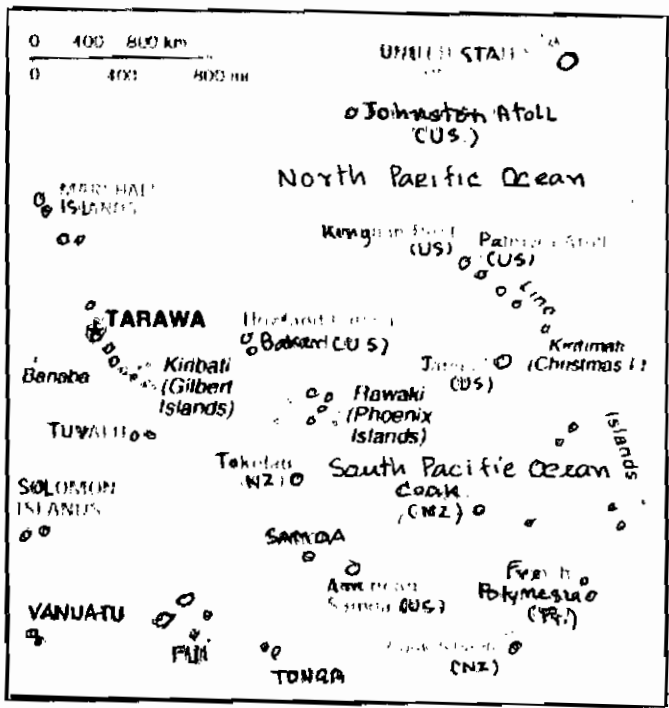
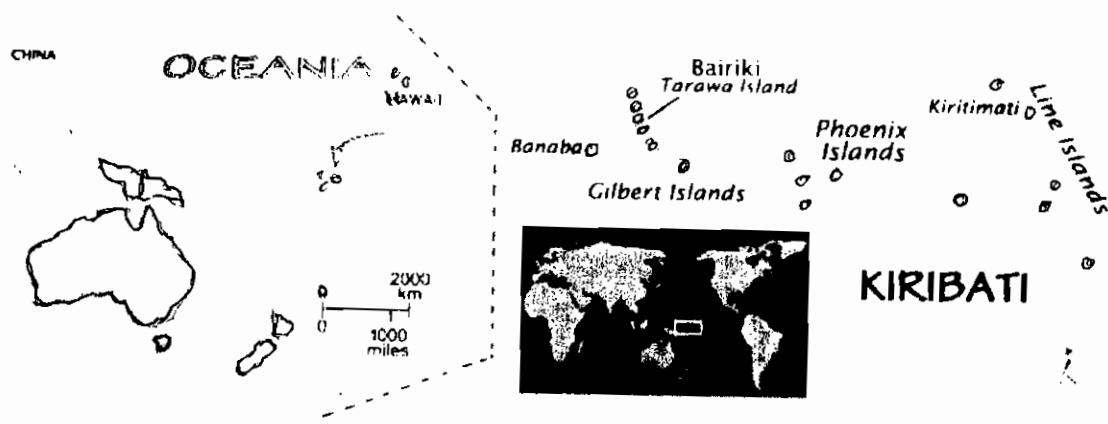
1. กลุ่มหมู่เกาะ Gilbert
2. กลุ่มหมู่เกาะ Phonex
3. กลุ่มหมู่เกาะ Line

ที่ตั้ง หมู่เกาะ Kiribati ตั้งอยู่ในมหาสมุทรแปซิฟิก บริเวณเส้น Equator ระยะทาง 1 ใน 3 อยู่ระหว่าง เกาะ Hawaii และ ออสเตรเลีย ที่ ละติจูดที่ 1 องศา เหนือ ลองจิจูดที่ 173 องศา ตะวันตก

พื้นที่ หมู่เกาะ Kiribati มี พื้นที่ทุกหมู่เกาะ รวมกัน ประมาณ 811 ตารางกิโลเมตร ประกอบไปด้วย หมู่เกาะ Gilbert ในกลุ่มนี้ยังมีหมู่เกาะ Tarawa ที่มีเมือง Bairiki เป็นเมืองหลวง ของหมู่เกาะตั้งอยู่บนหมู่เกาะนี้ และยังมีหมู่เกาะ Banaba อีกกลุ่มคือกลุ่มหมู่เกาะ Line ในกลุ่มนี้ยังมี หมู่เกาะ Kirimati ทุกหมู่เกาะ มีชายฝั่งทะเล ระยะทาง ประมาณ 1,143 กิโลเมตร

ลักษณะภูมิอากาศ หมู่เกาะ Kiribati มี สภาพอากาศแบบร้อนชื้น มีอุณหภูมิสูง ปริมาณความชื้นสูง ปริมาณฝนตกชุกตลอดปี บางครั้งจะมีอากาศเย็นสบาย เนื่องจากลมสินค้าพัดผ่าน ในบางช่วงที่มีฝนตก จะมีพายุไต้ฝุ่นมาเยือน ในระหว่าง เดือนพฤศจิกายน ถึงเดือนมีนาคม ของทุกปี

ลักษณะภูมิประเทศ สภาพพื้นที่โดยทั่วไปของหมู่เกาะ จะมีพื้นที่ต่ำ เนื่องจากเกาะเกิดจากการสะสมตัวของแนวหินปะการัง จะพบหมู่เกาะในน้ำที่ประกอบด้วย เกาะปริ่มน้ำมากมาย (Cays) จุดสูงสุดของหมู่เกาะอยู่ที่ Banaba มีระดับความสูงประมาณ 81 เมตร มีพื้นที่ปลูกพืชอาหาร ร้อยละ 51 พื้นที่ป่าและป่าไม้ ร้อยละ 3 พื้นที่ค้ำอื่น ๆ ร้อยละ 46

แผนที่หมู่เกาะ Kiribati

ที่มา: World The Factbook, 2003.

ทรัพยากรธรรมชาติ มี แร่ฟอสเฟต ปริมาณมากในหมู่เกาะ และได้ทำการขุดขึ้นมา
ใช้ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1979

ประชากร หมู่เกาะ Kiribati มี ประชากร ประมาณ 98,985 คน อัตราการเพิ่ม
ของประชากร ร้อยละ 2.34 อายุขัยเฉลี่ยของประชากร 59.78 ปี

เชื้อชาติ ประชากรส่วนใหญ่มี เชื้อชาติ Meconesia

ศาสนา ประชากรนับถือศาสนา คริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก ร้อยละ 55 นิกาย
โปรเตสแตนต์ ร้อยละ 41 และศาสนาอื่นๆ อีก ร้อยละ 6

ภาษา ในหมู่เกาะใช้ภาษา อังกฤษ เป็นภาษาราชการ และภาษา Gilbertese

เมืองหลวง เมือง Tarawa

เขตการปกครอง หมู่เกาะ Kiribati แบ่งการปกครองออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. กลุ่ม หมู่เกาะ Gilbert
2. กลุ่ม หมู่เกาะ Line
3. กลุ่ม หมู่เกาะ Phoenix

และอีก 6 เขตการปกครอง คือ

1. เขต Banaba
2. เขต Central Gilbert
3. เขต Line Island
4. เขต Northern Gilbert
5. เขต Southern Gilbert
6. เขต Tarawa

และยังมีอีก 21 หมู่เกาะ ในเขตปกครองเล็กๆ คือ

1. หมู่เกาะ Abaiang
2. หมู่เกาะ Abemama
3. หมู่เกาะ Aranuka
4. หมู่เกาะ Arorae
5. หมู่เกาะ Banaba
6. หมู่เกาะ Beru

7. หมูเกาะ Butari tari
8. หมูเกาะ Kanton
9. หมูเกาะ Kirtimati
10. หมูเกาะ Kuvia
11. หมูเกาะ Maiana
12. หมูเกาะ Makin
13. หมูเกาะ Marakei
14. หมูเกาะ Nikumau
15. หมูเกาะ Nonooti
16. หมูเกาะ Onotoa
17. หมูเกาะ Tabiteuea
18. หมูเกาะ Tabuaeran
19. หมูเกาะ Tamam
20. หมูเกาะ Tarawa
21. หมูเกาะ Teriana

เศรษฐกิจ ในหมู่เกาะ Kiribati มี เขตเมืองอยู่ 33 เขต ที่เป็นเกาะปะการัง และมีทรัพยากรแร่ธาตุอยู่มาก โดยเฉพาะ แร่ฟอสเฟต มีอยู่มากทุกหมู่เกาะ นอกจากนี้ยังมีผลผลิตจากเนื้อมะพร้าวแห้ง อาหารทะเล หลายชนิดที่เป็นสินค้าส่งออก รายได้ที่มีอยู่ในปัจจุบันยังมาจากอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว ที่มีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นมากในแต่ละปี โดยเฉพาะชาวญี่ปุ่นและอังกฤษ รายได้ของหมู่เกาะจึงมาจาก ภาคเกษตร ร้อยละ 14 ภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 7 ภาคบริการ ร้อยละ 79

เกษตรกรรม มี ผลผลิตจาก เนื้อมะพร้าวแห้ง ปลาแห้ง น้ำผลไม้ มันฝรั่ง ผัก ปลาทะเลและสัตว์น้ำทะเล

อุตสาหกรรม มี อุตสาหกรรมการประมงทะเล อุตสาหกรรมหัตถกรรมฝีมือ แรงงาน แรงงานในหมู่เกาะ ประมาณ 9,000 คน อัตราการว่างงาน ร้อยละ 2

สินค้าส่งออก มี เนื้อมะพร้าวแห้ง ร้อยละ 62 อาหารทะเลและปลา ส่งไปยัง ประเทศ สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์

สินค้านำเข้า มี อาหาร เครื่องจักรและอุปกรณ์ สินค้าโรงงาน น้ำมัน
นำเข้าจาก ออสเตรเลีย ร้อยละ 46 เกาะฟิจิ ญี่ปุ่น

พลังงาน ได้จาก พลังงานเชื้อเพลิง ร้อยละ 100

หน่วยเงินตรา ใช้เงิน สกุล Australian dollar

องค์การระหว่างประเทศ มี

องค์การ ACP

องค์การ AsDB

องค์การ C

องค์การ ESCAP

องค์การ IBRD

องค์การ ICAO

องค์การ ICFTU

องค์การ ICRM

องค์การ IDA

องค์การ IFC

องค์การ IFRCS

องค์การ IMF

องค์การ Intelsat (nonsignatory unr)

องค์การ Interpol

องค์การ ITU

องค์การ Sparteca

องค์การ SPC

องค์การ SPF

องค์การ UN

องค์การ UNESCO

องค์การ UPU

องค์การ WHO

องค์การ WTro (appliemt)

การคมนาคม

ทางถนน ระยะทาง 670 กิโลเมตร

ทางน้ำ ระยะทาง 5 กิโลเมตร ในหมู่เกาะ Line

ทางอากาศ มี สนามบิน 21 แห่ง

เมืองท่า มี เมือง Banaba เมือง Betio เมือง English Harbor

เมือง Kanton

หมู่เกาะ Marshall
(Republic of the Marshall Island)

หมู่เกาะ Marshall เคยอยู่ในการปกครองของ สหรัฐอเมริกา มา 4 ปี ก่อนที่จะเป็นเขตปกครองหนึ่งที่ขึ้นอยู่กับ สหประชาชาติ (UN) และในปี ค.ศ. 1986 หมู่เกาะแห่งนี้ได้รับอิสรภาพในการปกครองตนเอง หมู่เกาะแห่งนี้ เคยเป็นแหล่งทดลองระเบิดนิวเคลียร์ ของสหรัฐอเมริกาใน ปี ค.ศ. 1947 ถึงปี ค.ศ. 1962

ที่ตั้ง หมู่เกาะ Marshall ตั้งอยู่ทางตอนเหนือ ของมหาสมุทรแปซิฟิก อยู่ระหว่างหมู่เกาะ Hawaii และหมู่เกาะ Papua New Guinea หมู่เกาะ Marshall ตั้งอยู่ที่ ละติจูดที่ 9 องศา เหนือ ลองจิจูดที่ 168 องศา ตะวันออก

พื้นที่ หมู่เกาะ Marshall มีพื้นที่ ประมาณ 181.3 ตารางกิโลเมตร ประกอบไปด้วย

หมู่เกาะ Bikini

หมู่เกาะ Rongelap

หมู่เกาะ Maloelap

หมู่เกาะ Majuro

หมู่เกาะ Kwajalein

หมู่เกาะ Julluit

หมู่เกาะ Mili

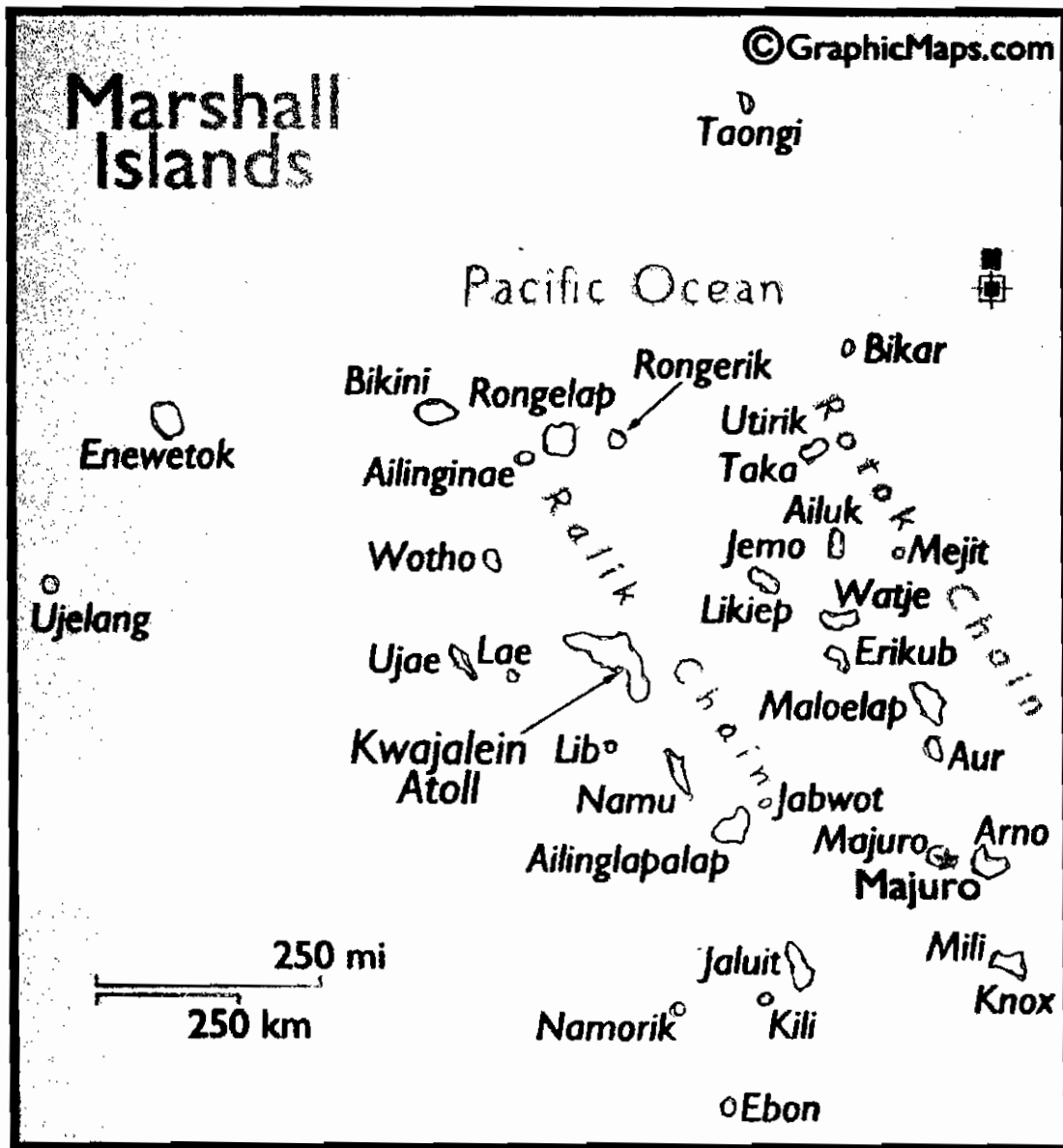
หมู่เกาะ Enewetak

ทุกหมู่เกาะ มีชายฝั่งทะเลรวมระยะทางยาว ประมาณ 370.4 กิโลเมตร

ลักษณะภูมิอากาศ หมู่เกาะ Marshall มีสภาพอากาศชื้น อุณหภูมิสูงเกือบตลอดปี ปริมาณฝนตกชุก และในบางเดือนจะมีไต้ฝุ่นมาเยือน

ลักษณะภูมิประเทศ สภาพทั่วไป เป็นหมู่เกาะที่เกิดจากการก่อตัวของแนวหินปะการัง และมีสภาพของภูเขาหินปูน และบางหมู่เกาะประกอบไปด้วย หาดทรายที่สวยงาม จุดสูงสุดของหมู่เกาะอยู่ที่ Likiep ที่ระดับความสูง ประมาณ 10 เมตร การใช้ที่ดินประมาณร้อยละ 60 ใช้ปลูกพืชอาหาร และอีก ร้อยละ 40 ใช้ในกิจการอื่น ๆ และเป็นโคกหิน

ทรัพยากรธรรมชาติ มี แร่ฟอสเฟต การประมงทะเล แร่ธาตุจากใต้ทะเล

แผนที่ หมู่เกาะ Marshall

ที่มา : World The Factbook . 2003.

ประชากร หมู่เกาะ Marshall มีประชากร ประมาณ 79,000 คน อัตราการเพิ่ม
ของประชากร ร้อยละ 3.88 ต่อปี อายุขัยเฉลี่ยของประชากร ประมาณ 65.5 ปี

เชื้อชาติ ประชากรมาจาก เชื้อชาติ Micronesian ร้อยละ 99

ศาสนา ประชากรนับถือ ศาสนา คริสต์ ร้อยละ 97

ภาษา ในหมู่เกาะประชากร ใช้ภาษา อังกฤษ เป็นภาษาราชการ และเป็นภาษาที่
ใช้ในมหาวิทยาลัย และยังมีการใช้ภาษาท้องถิ่น อีกในหลายหมู่เกาะ อัตราการรู้หนังสือ
ร้อยละ 93

เมืองหลวง เมือง Majuro

เขตการปกครอง หมู่เกาะ Marshall แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 33 เขต คือ

1. เขต Ailinginae
2. เขต Ailinglaplap
3. เขต Ailuk
4. เขต Armo
5. เขต Aur
6. เขต Bikar
7. เขต Bikini
8. เขต Bokak
9. เขต Ebon
10. เขต Enewetak
11. เขต Erikub
12. เขต Jabat
13. เขต Jaluit
14. เขต Jemo
15. เขต Kili
16. เขต Kwajalein
17. เขต Lae
18. เขต Lip

19. เขต Likiep
20. เขต Majuro
21. เขต Maloelap
22. เขต Mejit
23. เขต Mili
24. เขต Namorik
25. เขต Namu
26. เขต Rongelap
27. เขต Rongrik
28. เขต Toke
29. เขต Ujae
30. เขต Ujelang
31. เขต Utirik
32. เขต Wotho
33. เขต Wotje

เศรษฐกิจ เศรษฐกิจหลายอย่าง ยังคงได้รับการสนับสนุนจาก รัฐบาลสหรัฐอเมริกา ส่วนในหมู่เกาะจะมาจากด้านการเกษตร พืชหลักๆ ที่ปลูกได้ คือ มะพร้าว มันฝรั่ง แดงโม ผลไม้ และมีอุตสาหกรรมจากสัตว์ทะเล จากเนื้อมะพร้าวแห้ง และอุตสาหกรรมงานฝีมือ รายได้บางส่วน ได้มาจากการท่องเที่ยว รายได้ของหมู่เกาะจึงมาจาก ภาคการเกษตร ร้อยละ 15 ภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 13 ภาคการบริการ ร้อยละ 72

เกษตรกรรม มี ผลผลิตจาก มะพร้าว กากา ปลาแห้ง ผลไม้ หนุ ไก่เนื้อ
อุตสาหกรรม มี เนื้อมะพร้าวแห้ง ประมงทะเล อาหารทะเล ไม้เนื้อแข็ง หอยมุก น้ำผลไม้

สินค้าส่งออก มี อาหารทะเล น้ำมันมะพร้าว ปลาทะเล ส่งไปจำหน่ายที่ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย

สินค้านำเข้า มี อาหาร เครื่องจักร และอุปกรณ์ เชื้อเพลิง เครื่องคั้น ยาสูบ นำเข้าจาก สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ เกาะ กวม สิงคโปร์

หน่วยเงินตรา ใช้เงินสกุล US dollar

องค์การระหว่างประเทศ มี

องค์การ AsDB

องค์การ ESCAP

องค์การ G-77

องค์การ IAEA

องค์การ IBRD

องค์การ ICAO

องค์การ IDA

องค์การ IFC

องค์การ IMF

องค์การ IMO

องค์การ Inmarsat

องค์การ Intelsat (nonsignatory user)

องค์การ Interpol

องค์การ ITU

องค์การ OPCW

องค์การ Sparteca

องค์การ SPC

องค์การ SPF

องค์การ UN

องค์การ UNCTAD

องค์การ UNESCO

องค์การ WHO

การคมนาคม

ทางถนน ระยะทาง 80 กิโลเมตร
ทางอากาศ มี สนามบิน 16 แห่ง
เมืองท่า เมือง Majuro
เรือส่งสินค้า 143 ลำ

หมู่เกาะ Micronesia
(Federated States of Micronesia)

หมู่เกาะ Micronesia ได้อยู่ในความปกครองของ สหประชาชาติ (UN) มาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1979 และต่อมาในปี ค.ศ. 1986 ก็มีอิสระในการปกครองตนเอง โดยมีสหรัฐอเมริกา เป็นผู้คอยดูแล และให้การสนับสนุนในหลาย ๆ ด้าน

ที่ตั้ง หมู่เกาะ Micronesia ตั้งอยู่ทางตอนเหนือ ของมหาสมุทรแปซิฟิก ระยะทาง 1 ใน 3 อยู่ระหว่าง หมู่เกาะ Hawaii และ อินโดนีเซีย ที่ละติจูด 6 องศา เหนือ ลองจิจูดที่ 158 องศา ตะวันออก

พื้นที่ หมู่เกาะ Micronesia ประกอบไปด้วย

กลุ่มหมู่เกาะ Caroline

กลุ่มหมู่เกาะ Pohnpei

กลุ่มหมู่เกาะ Kosrac

กลุ่มหมู่เกาะ Chuuk

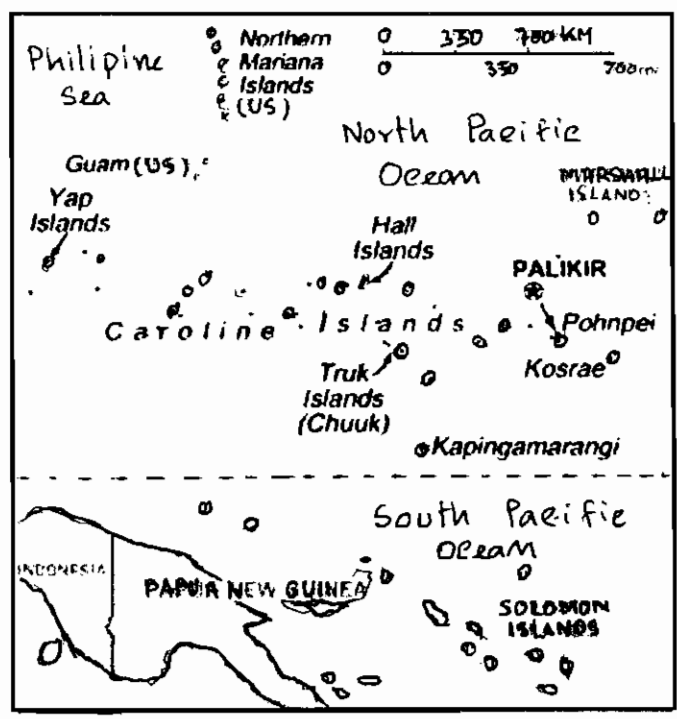
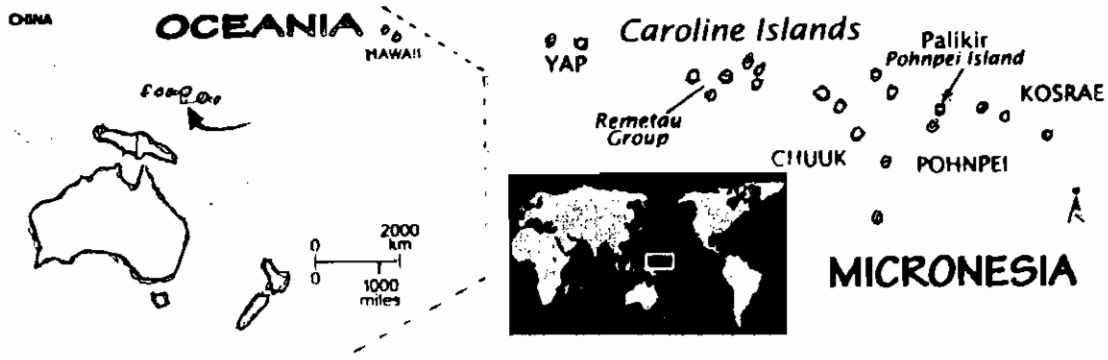
กลุ่มหมู่เกาะ Yap

กลุ่มหมู่เกาะ Remetau

โดยมีเมืองหลวง Palikir ตั้งอยู่บนเกาะ Pohnpei หมู่เกาะ Micronesia มีพื้นที่ทุกหมู่เกาะรวมกัน ประมาณ 702 ตารางกิโลเมตร หรือ 271 ตารางไมล์ มีชายฝั่งทะเลระยะทางยาว ประมาณ 6,112 กิโลเมตร

ลักษณะภูมิอากาศ ลักษณะอากาศของ หมู่เกาะ มีสภาพอากาศแบบร้อนชื้น ฝนตกชุกตลอดปี โดยเฉพาะทางชายฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของหมู่เกาะ จะมีปริมาณฝนตกมาก ส่วนหมู่เกาะทางตอนใต้ จะมีพายุไต้ฝุ่นมาเยือนเสมอทุกปี ในช่วงฤดูฝน

ลักษณะภูมิประเทศ ภูมิประเทศทุกหมู่เกาะ จะมีพื้นที่ส่วนใหญ่ ประกอบไปด้วยภูเขาสูง สลับไปกับพื้นที่ต่ำ ที่ปกคลุมไปด้วยป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์ และบางหมู่เกาะเกิดมาจากการก่อตัวของแนวหินปะการัง ยกเว้น หมู่เกาะ Pohnpei หมู่เกาะ Kosrae หมู่เกาะ Truk ที่ก่อตัวมาจากการระเบิด ของหินหินภูเขาไฟ จุดสูงสุดของหมู่เกาะอยู่ที่ Totolom มีระดับความสูง ประมาณ 791 เมตร

แผนที่ หมู่เกาะ Micronesia

ที่มา : World The Factbook , 2003.

ทรัพยากรธรรมชาติ มีพื้นที่ป่าไม้เนื้อแข็ง ที่อุดมสมบูรณ์ ผลผลิตจากสัตว์ทะเล สภาพทำเรื่อน้ำลึกที่ดี และทรัพยากรแร่ธาตุในทะเล

ประชากร หมู่เกาะ Micronesia มีประชากร ในปี ค.ศ 2003 ประมาณ 137,500 คน อัตราการเพิ่มของประชากร ร้อยละ 3.28 ต่อปี อัตราการเกิด 27.09 คน ต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 5.95 คน ต่อประชากร 1,000 คน อายุขัยเฉลี่ยของประชากร 68.63 ปี

เชื้อชาติ ประชากรในหมู่เกาะ มีเชื้อชาติ Micronesian และเชื้อชาติ Polynesian ศาสนา ประชาชนในหมู่เกาะ นับถือศาสนา คริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก ร้อยละ 50 นิกายโปรเตสแตนต์ ร้อยละ 47 และศาสนาอื่นๆ ร้อยละ 3

ภาษา ประชากรในหมู่เกาะ ใช้ภาษา อังกฤษ เป็นภาษาราชการ และยังมีภาษา Trukese ภาษา Pohnpeian ภาษา Yapese ภาษา Kosrean อัตราการรู้หนังสือ ร้อยละ 89

เมืองหลวง เมือง Palikir

เขตการปกครอง แบ่งออกเป็น 4 รัฐ คือ

1. รัฐ Chuuk (Truk)
2. รัฐ Kosrae
3. รัฐ Pohnpei
4. รัฐ Yap

เศรษฐกิจ เศรษฐกิจในหมู่เกาะ Micronesia ยังคงดำเนินมาตามแบบประเพณีเก่าแก่ดั้งเดิม ทั้งในด้านเพาะปลูก เลี้ยงสัตว์ และการประมง ส่วนทรัพยากรแร่ธาตุในหมู่เกาะ ก็มีอยู่ปริมาณไม่มากนัก จะมีแร่ธาตุเด่น ๆ คือ แร่ฟอสเฟต รายได้บางส่วนยังได้รับการสนับสนุน จากรัฐบาลสหรัฐอเมริกา เป็นอีกหมู่เกาะหนึ่งในมหาสมุทรแปซิฟิก ที่ประชากรมีความยากจน รายได้จะมาจากภาคเกษตร ร้อยละ 19 ภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 4 ภาคบริการ ร้อยละ 77

เกษตรกรรม มี ไม้กฤษณา ผลไม้เมืองร้อน ผัก มะพร้าว มันสำปะหลัง มันฝรั่ง หมู ไก่เนื้อ

อุตสาหกรรม มี อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมปลาสำเร็จรูป
อุตสาหกรรมโรงกลั่นน้ำมันเครื่องบิน อุตสาหกรรมไม้เนื้อแข็ง อุตสาหกรรมเลี้ยงหอยไข่มุก
สินค้าส่งออก มี อาหารทะเล เสื้อผ้า ถัวย ไม้กฤษณา (ไม้หอม) ส่งไป
ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา เกาหลี
สินค้านำเข้า มี อาหาร สินค้าเครื่องใช้สำนักงาน เครื่องจักรและอุปกรณ์
เครื่องเค็ม นำเข้าจาก สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย
สกุลเงิน ใช้เงินสกุล US dollar

องค์การระหว่างประเทศ มี

องค์การ AsDB
องค์การ ESCAP
องค์การ G-77
องค์การ IBRD
องค์การ ICAD
องค์การ IFC
องค์การ IMF
องค์การ Intelsat
องค์การ IOC
องค์การ ITU
องค์การ OPCW
องค์การ Sparteca
องค์การ SPC
องค์การ SPF
องค์การ UN
องค์การ UNCTAD
องค์การ WHO
องค์การ WMO

การคมนาคม

ทางถนน ระยะทาง 240 กิโลเมตร

ทางอากาศ มี สนามบิน 6 แห่ง

เมืองท่า มี เมือง Colonia (Yap) เมือง Kolonia (Pohnpei) เมือง Lele
เมือง Maen

ประเทศ นามูรู
(The Republic of Nauru)

ประเทศ นามูรู ได้ถูกพบครั้งแรก โดยนักเดินเรือชาวอังกฤษ มาพบเกาะแห่งนี้ ในปี ค.ศ. 1789 และนับเป็นชาวยุโรปพวกแรกที่เข้ามาอาศัยบนเกาะแห่งนี้ และในปี ค.ศ. 1888 ชาวเยอรมัน ได้ผนวกเกาะนามูรู เข้าอยู่ในความปกครองของตน

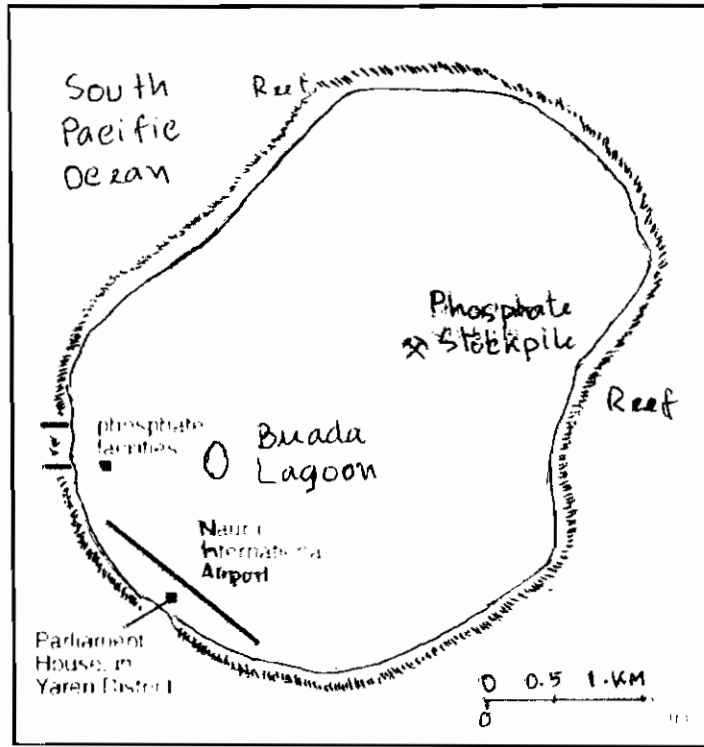
นามูรู เป็นเกาะที่มีปริมาณ แร่ ฟอสเฟต (Phosphate) จำนวนมากแห่งหนึ่งของโลก ใน ศตวรรษ ที่ 20 ทั้ง อังกฤษ และ เยอรมัน ก็ได้เข้ามาตั้งบริษัทเพื่อดำเนินกิจกรรมธุรกิจในแร่ ฟอสเฟต บนเกาะ นามูรู นามูรู เคยอยู่ในความดูแลทั้ง ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ ต่อมา ในช่วง สงครามโลกครั้งที่ 1 และสงครามโลกครั้งที่ 2 ทหารญี่ปุ่นก็เคยยกพลขึ้นมายึดเกาะนี้ โดยมีทหารมากกว่า 1200 นาย และ ในปี ค.ศ. 1947 นามูรู ก็กลายมาเป็นส่วนหนึ่งที่ต้องถูกดูแลโดยองค์การสหประชาชาติ โดยให้ทั้ง ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ ร่วมกันบริหาร นามูรู ได้รับอิสรภาพในการปกครองตนเอง ในปี ค.ศ. 1968 เป็นต้นมา นามูรู จัดเป็นเกาะ ที่มีพื้นที่ขนาดเล็ก อีกเกาะหนึ่งในมหาสมุทรแปซิฟิก ที่ได้รับอิสรภาพในการปกครองตนเอง

ที่ตั้ง นามูรู อยู่ในกลุ่มประเทศ Oceania อยู่ ทางตอนใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิก อยู่ได้เส้นศูนย์สูตร (Equator) อยู่มาทางตะวันตก ของเกาะฮอนโนลูลู (Honolulu) ประมาณ 4,023 กิโลเมตร และอยู่ตอนใต้ ของหมู่เกาะ Marshall ที่ละติจูดที่ 0 องศา 32 ลิปดา ได้ และ ลองจิจูดที่ 166 องศา ตะวันออก

พื้นที่ นามูรู มี พื้นที่ประมาณ 21.2 กิโลเมตร โดยมีชายฝั่งทะเลยาว 30 กิโลเมตร

ประชากร นามูรู มี ประชากรทั้งหมด ประมาณ 13,088 คน (ปี 2003) โดยมีอัตราการเพิ่มของประชากรร้อยละ 2 ต่อปี มีอัตราการเพิ่มของประชากร 27.22 คน ต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 7.2 คน ต่อประชากร 1,000 คน อายุขัยเฉลี่ยของประชากร 61.2 ปี ความหนาแน่นของประชากร ประมาณ 1,491 คนต่อ 1 ตารางไมล์

ลักษณะภูมิอากาศ นามูรู มีลักษณะอากาศโดยทั่วไปแบบร้อนชื้น และมีอากาศแบบมรสุม มีปริมาณฝนตกหนักใน เดือนพฤศจิกายน ถึง เดือนกุมภาพันธ์ ของทุกปี

แผนที่ ประเทศ นารู

ที่มา : World The Factbook , 2003.

ลักษณะภูมิประเทศ เกาะนาอูรู มีลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไป เป็นหาดทราย และรอบตัวเกาะ จะมีแนวหินปะการัง เป็นแนววงแหวนรอบๆ ตัวเกาะ พื้นที่ตอนกลางของตัวเกาะ จะมีความสูงไม่มากนัก แต่พื้นที่ของตัวเกาะประกอบไปด้วย แร่ฟอสเฟต ประมาณร้อยละ 80 ของพื้นที่เกาะ มีจุดสูงสุดของเกาะอยู่ที่ Along plateau มีระดับความสูง ประมาณ 61 เมตร ลักษณะการใช้ที่ดินโดยทั่วไป มีเขตเพื่อการเพาะปลูกน้อยมาก เขตทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ก็มีน้อยเช่นกัน การใช้พื้นที่ดิน ร้อยละ 95 จึงเป็นการทำอุตสาหกรรมเหมืองแร่ Phosphate และมีแอ่งน้ำ Buada Lagoon ภายในตัวเกาะ อยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะ

ทรัพยากรธรรมชาติ นาอูรู มี ปริมาณแร่ Phosphate ร้อยละ 80 ของพื้นที่เกาะ

เชื้อชาติ นาอูรู มี ประชากร ในกลุ่มเชื้อชาติ นาอูรวาน(Nauruan) ร้อยละ 58 ของประชากรทั้งหมด และยังมี เชื้อชาติอื่นๆ ใน มหาสมุทรแปซิฟิก ร้อยละ 26 เชื้อชาติ จีน ร้อยละ 8 เชื้อชาติ ยุโรป ร้อยละ 8

ศาสนา พลเมืองของ นาอูรู นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโปรแตสแตนต์ ร้อยละ 70 และ นิกายโรมันคatholic ร้อยละ 30

ภาษา ประชากร นาอูรู ใช้ภาษา Nauruan เป็นภาษาราชการ และบางส่วนมีการ ภาษาอังกฤษ เพื่อการค้าและการธุรกิจ

เขตการปกครอง นาอูรู แบ่งการปกครองออกเป็น 14 เขต คือ

1. เขต Aiwo
2. เขต Anabar
3. เขต Anetan
4. เขต Anibare
5. เขต Baiti
6. เขต Boe
7. เขต Buada
8. เขต Denigomodu
9. เขต Ewa
10. เขต Ljuw
11. เขต Meneng
12. เขต Nibok
13. เขต Uaboe
14. เขต Yaren (เขตเมืองหลวง)

การเกษตร มี ผลผลิต จากมะพร้าว

การอุตสาหกรรม มี อุตสาหกรรมเหมืองแร่ฟอสเฟต อุตสาหกรรมการเงินธนาคาร

อุตสาหกรรมจากผลผลิตเนื้อมะพร้าว

แรงงาน แรงงานของประเทศ ส่วนมากจะอยู่ในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ โดยเฉพาะเหมืองแร่ฟอสเฟต แรงงานบางส่วนจะอยู่ในราชการ เป็นแรงงานส่วนการศึกษา และ แรงงานในด้านขนส่ง

สินค้าส่งออก ส่งแร่ฟอสเฟต ร้อยละ 80 ของสินค้าส่งออกทั้งหมดไปยังต่างประเทศ
สินค้านำเข้า มี สินค้าจำพวก อาหาร เชื้อเพลิง สินค้าอุตสาหกรรมโรงงาน อุปกรณ์การก่อสร้าง และเครื่องจักรกล นำเข้าจาก ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ยูโกสลาเวีย และ ญี่ปุ่น

การคมนาคมขนส่ง ทั้งประเทศ มีเส้นทางรถขนส่งทางรถไฟ ระยะทางประมาณ 4.2 กิโลเมตร ในการขนส่งแร่ฟอสเฟต ทางรถขนส่งทางบก ระยะทาง ประมาณ 35 กิโลเมตร เมืองท่าที่สำคัญอยู่ที่ Nauru และมีเส้นทางขนส่งทางอากาศ มี สนามบิน 1 แห่ง ที่ Nauru International Airport ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะ

หมู่เกาะปาเลา (Palau Island)

หมู่เกาะ Palau อยู่ในกลุ่มหมู่เกาะ Oceania ประกอบไปด้วยหมู่เกาะ ประมาณ 200 เกาะ เดิมหมู่เกาะปาเลา อยู่ในความดูแลของสหประชาชาติ ต่อมาได้ถูกสหรัฐอเมริกาผนวกเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นเขตปกครองของตนเอง และต่อมาในปี ค.ศ. 1978 ได้เป็นเขตปกครองตนเอง และรวมอยู่กับ Federated States of Micronesia จนกระทั่งได้ถูกแยกออกมา ให้มีอิสระในการปกครองตนเองอีกครั้ง ในปี ค.ศ. 1994

ที่ตั้ง หมู่เกาะ Palau ตั้ง อยู่ทางตอนเหนือ ของมหาสมุทรแปซิฟิก และทางตะวันออกเฉียงใต้ ของหมู่เกาะฟิลิปปินส์ ที่ ละติจูด 7 องศา เหนือ และ ลองจิจูด 134 องศา ตะวันออก

พื้นที่ หมู่เกาะ Palau มีพื้นที่ทั้งหมด ประมาณ 508 ตารางกิโลเมตร มีชายฝั่งทะเลรวมระยะทางทั้งหมด ประมาณ 1,519 กิโลเมตร มีหมู่เกาะที่สำคัญ คือ

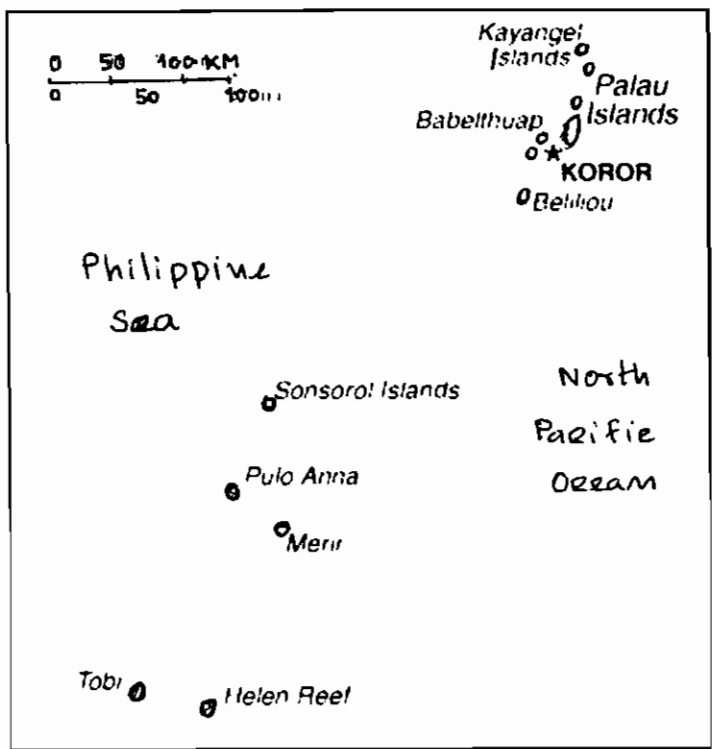
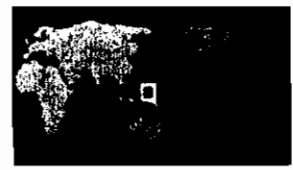
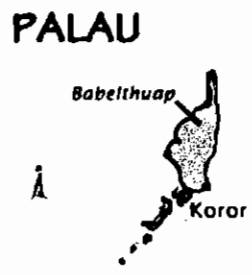
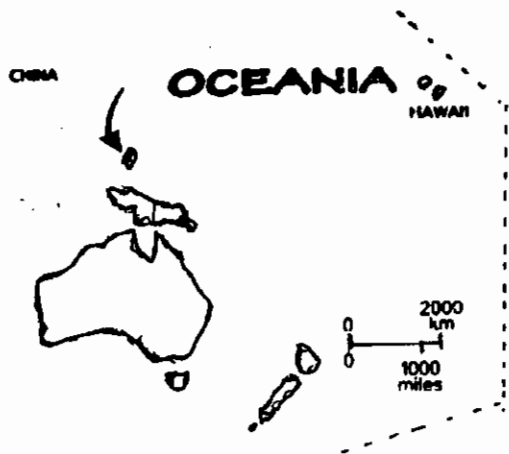
กลุ่มหมู่เกาะทางตอนเหนือ มี หมู่เกาะ Kayangel หมู่เกาะ Palau ซึ่งเป็นเกาะใหญ่สุดในกลุ่ม และมีเมืองหลวง Koror ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของหมู่เกาะ หมู่เกาะ Babelthwap หมู่เกาะ Beliliou

กลุ่มหมู่เกาะทางตอนใต้ มีหมู่เกาะ Sonsorol หมู่เกาะ Pulo Anna หมู่เกาะ Merir หมู่เกาะ Tobi และ หมู่เกาะ Halen Reef เป็นหมู่เกาะตอนใต้สุดของกลุ่ม

ลักษณะภูมิอากาศ ลักษณะภูมิอากาศของ หมู่เกาะ Palau เป็นสภาพอากาศแบบร้อนชื้น มีปริมาณฝนตกชุก โดยเฉพาะในเดือน พฤษภาคม ถึง เดือนพฤศจิกายน ของทุกปี และจะมีพายุไต้ฝุ่นมาเยือนทุกปี ระหว่างเดือนมิถุนายน ถึง เดือนธันวาคม

ลักษณะภูมิประเทศ โดยทั่วไปของสภาพภูมิประเทศ หมู่เกาะ Palau จะมีสภาพเป็นพื้นที่ภูเขา และมีที่ราบสูงเป็นพื้นที่ส่วนใหญ่ แต่บริเวณรอบ ๆ ชายฝั่งของหมู่เกาะจะมีสภาพเป็นพื้นที่ต่ำ และมีแนวหินปะการังล้อมรอบ มีจุดสูงสุดของหมู่เกาะ อยู่ที่ Mount Ngerchelchauus มีระดับความสูง ประมาณ 242 เมตร

ภัยธรรมชาติ หมู่เกาะ ปาเลา จะมี พายุไต้ฝุ่นมาเยือน และนำความเสียหายมาให้พื้นที่ หมู่เกาะบ่อยครั้ง ระหว่าง เดือนมิถุนายน ถึง เดือนธันวาคม ของทุกปี

แผนที่ หมู่เกาะ ปาเลา

ที่มา : World The Factbook , 2003.

ประชากร หมู่เกาะ Palau มี ประชากรทั้งหมด ประมาณ 19,092 คน โดยมีอัตราการเพิ่มของประชากร ร้อยละ 1.7 มีอัตราการเกิด 19.88 คน ต่อประชากร 1,000 คน อัตราการตาย 7.35 คน ต่อประชากร 1,000 คน อายุขัยเฉลี่ยของประชากร ประมาณ 71.88 ปี

เชื้อชาติ ประชากรหมู่เกาะ Palau ประมาณ ร้อยละ 70 มีเชื้อชาติ Palauan (รวม Micronesian , Malayan และ Melanesian) ที่เหลือ เป็นเชื้อชาติมาจาก เชื้อชาติผสมจากแถบทวีปเอเชีย

ศาสนา ประชากร ส่วนใหญ่ นับถือ ศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก จะมีเพียงบางส่วนที่ยังนับถือภูตผี และลัทธิความเชื่อเก่าๆ ตามท้องถิ่นห่างไกลของหมู่เกาะ

ภาษา ประชากรใน หมู่เกาะ Palau ใช้ภาษา อังกฤษ และภาษา ปาลวน (Palauan) เป็นภาษาราชการ และยังมีการใช้ภาษาอื่น ๆ อีก หลายภาษา เป็นภาษาในแต่ละหมู่เกาะ เช่น ภาษา Tobi และภาษา Angaur การอ่านออกเขียนได้ ทั้งหมู่เกาะประมาณ ร้อยละ 92

เมืองหลวง คือ Koror

เขตการปกครอง หมู่เกาะ Palau มีการแบ่งการปกครอง เป็น 18 รัฐ คือ

1. รัฐ Aimeliik
2. รัฐ Airai
3. รัฐ Angaur
4. รัฐ Hatobohei
5. รัฐ Kayangel
6. รัฐ Koror
7. รัฐ Melekeok
8. รัฐ Ngaraard
9. รัฐ Ngarchelong
10. รัฐ Ngardmau
11. รัฐ Ngatpang
12. รัฐ Ngchesar
13. รัฐ Ngeremlengui

14. รัฐ Ngeremlengui
15. รัฐ Ngiwal
16. รัฐ Palau Island
17. รัฐ Peleliu
18. รัฐ Sonsoral
19. รัฐ Tobi

เศรษฐกิจ ในหมู่เกาะ ปาเลา เศรษฐกิจส่วนใหญ่ยังอยู่ในภาคการเกษตร และการประมงในน่านน้ำ การใช้จ่ายในประเทศ และการลงทุน ยังคงได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐอเมริกา ประชากรส่วนมาก มีการตั้งถิ่นฐานกันมากในเขตเมืองหลวง ปัจจุบันเริ่มมีอุตสาหกรรมกรรมการท่องเที่ยว เข้ามาทำรายได้ให้ประเทศ

เกษตรกรรม มี ผลผลิต จากมะพร้าว เนื้อมะพร้าวแห้ง มันสำปะหลัง และมันเทศ
อุตสาหกรรม ในหมู่เกาะ มี อุตสาหกรรมกรรมการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมกรรมการก่อสร้าง อุตสาหกรรมทอผ้าขนสัตว์

แรงงาน ใน Palau มี แรงงาน ประมาณ 10,100 คน (ในปี ค.ศ. 2003) โดยมี อัตราการว่างงาน ประมาณ ร้อยละ 2.3

สินค้าส่งออก มี สินค้าที่สำคัญ คือ ปลาทูน่า เนื้อมะพร้าวแห้ง สินค้าหัตถกรรม ส่งไปยัง สหรัฐอเมริกา

สินค้านำเข้า มี เครื่องจักรกล อุปกรณ์การก่อสร้าง น้ำมันเชื้อเพลิง เหล็กกล้า และอาหาร สินค้าส่วนมากนำเข้าจาก สหรัฐอเมริกา

พลังงาน ได้จากพลังงานเชื้อเพลิง ร้อยละ 85 ได้จากพลังงานน้ำ ร้อยละ 15

องค์การความร่วมมือระหว่างประเทศ มี

- องค์การ ACP
- องค์การ ESCAP
- องค์การ FAO
- องค์การ IBRD
- องค์การ ICAO

องค์การ ICRM
องค์การ IDA
องค์การ IFC
องค์การ IFRCs
องค์การ IMF
องค์การ IOC
องค์การ Spariteca
องค์การ SPC
องค์การ SPF
องค์การ UN
องค์การ UNCTAD
องค์การ UNESCO
องค์การ WHO
สกุลเงิน ใช้เงินสกุลของ US. dollar

การคมนาคมขนส่ง

ทางถนน ระยะทาง ประมาณ 61 กิโลเมตร
ทางอากาศ มีสนามบิน 3 แห่ง
เมืองท่า คือ เมือง Koror

ประเทศ ปาปัว นิวกินี
(Papua New Guinea)

Papua New Guinea เป็นประเทศในกลุ่ม Oceania มีพื้นที่ เกาะนิวกินี ที่เป็นเกาะใหญ่ของประเทศ แบ่งครึ่ง ของเกาะ New Guinea ด้านตะวันออก เป็นของ ปาปัวนิวกินี ส่วนฝั่งตะวันตก เป็นของ อินโดนีเซีย (Irian Java) ปาปัวนิวกินี ยังประกอบไปด้วย

หมู่เกาะ Bougainville

หมู่เกาะ Buka

หมู่เกาะ New Ireland

หมู่เกาะ Admiralty

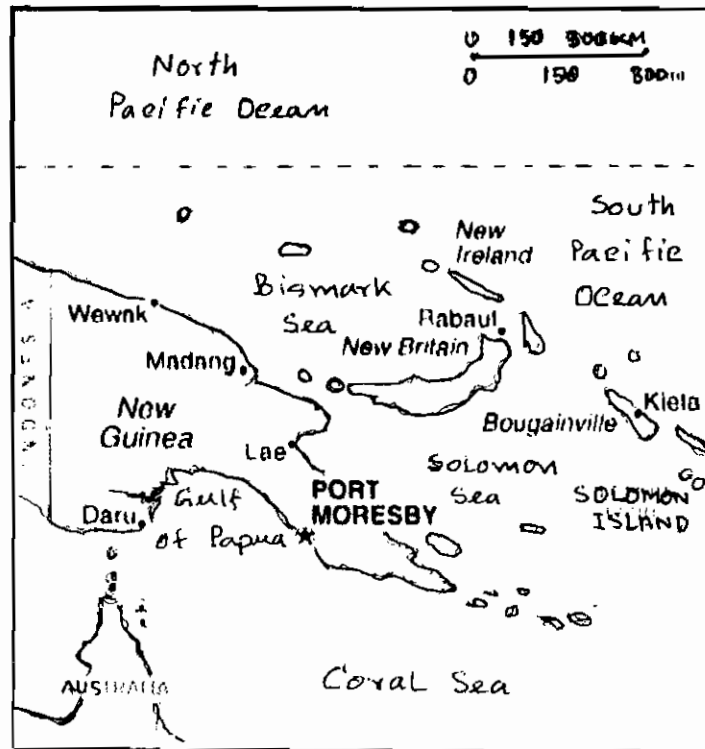
หมู่เกาะ New Britain

หมู่เกาะ D'Entrecasteaux

ส่วนหมู่เกาะ Bougainville มีพื้นที่บางส่วน เป็นของ หมู่เกาะ Solomon มาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1997 โดยมีประชากร ประมาณ 20,000 คน

Papua New Guinea ถือว่าเป็นเกาะ ที่มีพื้นที่ใหญ่อันดับ 2 ของโลก และในศตวรรษที่ 16 สเปน และโปรตุเกส เคยเข้ามาดูแลเกาะนี้ ในปี ค.ศ. 1828 และในปี ค.ศ. 1885 ดินแดนทางเหนือของเกาะ เยอรมัน ก็เคยเข้ามายึดครอง ส่วนทางใต้ของเกาะ อังกฤษได้เข้ามาปกครอง หลังจากนั้น ในปี ค.ศ. 1902 ปาปัวนิวกินี ถูกออสเตรเลียผนวก รวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของออสเตรเลีย และได้รับเอกราชในการปกครองตนเอง ในปี ค.ศ. 1975 ปัจจุบัน ปาปัวนิวกินี ถือเป็นประเทศในเครือจักรภพ

ที่ตั้ง Papua New Guinea ตั้งอยู่ทาง ตะวันออกเฉียงใต้ของทวีปเอเชีย ส่วนของ เกาะนิวกินี ตะวันออก ทางตะวันออกของประเทศ ติดกับทะเล Solomon ทางใต้ติดกับ Coral Sea และ Gulf of Papua ตอนใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิก ส่วนทางเหนือ ติดกับทะเล Bismark หมู่เกาะทั้งหมดของ Papua New Guinea อยู่ระหว่าง ละติจูดที่ 6 องศา ใต้ และ ลองจิจูดที่ 147 องศา ตะวันออก โดยมี ช่องแคบ Torres กั้นระหว่าง เกาะ New Guinea และประเทศออสเตรเลีย

แผนที่ ประเทศ ปาปัว นิวกินี

ที่มา : World The Factbook , 2003.

พื้นที่ Papua New Guinea มีพื้นที่ทั้งหมด ประมาณ 462,840 ตาราง กิโลเมตร โดยมีเขตแดนติดกับอินโดนีเซีย ระยะทาง 820 กิโลเมตร มีชายฝั่งทะเลยาวทั้งหมด ประมาณ 5,152 กิโลเมตร

ลักษณะอากาศ Papua New Guinea มี ลักษณะอากาศแบบร้อนชื้น มีปริมาณฝน ตกชุก เนื่องจากหมู่เกาะ อยู่ใกล้กับบริเวณเส้นศูนย์สูตร พื้นที่ทางตะวันตกเฉียงเหนือมีลม มรสุมพัดผ่านเสมอ โดยเฉพาะในช่วงเดือนธันวาคม ถึง เดือนมีนาคม ของทุกปี ส่วนทาง ตะวันตกเฉียงใต้ ก็มีลมมรสุมพัดผ่าน มากเช่นกัน และนำเอาปริมาณฝนมาดกมาก ในเดือน พฤษภาคม ถึง เดือนตุลาคม ของทุกปี

ลักษณะภูมิประเทศ Papua New Guinea มีลักษณะภูมิประเทศโดยทั่ว ๆ ไป เป็น พื้นที่สูง และ ภูเขา ส่วนชายฝั่งโดยทั่ว ๆ ไป จะเป็นพื้นที่ราบต่ำ และมีบางส่วน ที่มีพื้นที่เป็น ที่ราบรอนคลื่น สลับกับพื้นที่สูง ในส่วนที่เป็นภูเขา ยังมีภูเขาบางลูก เป็นภูเขาไฟ ที่กำลังก่อตัว พร้อมทั้งจะระเบิดได้อยู่ตลอดเวลา ในส่วนพื้นที่ ที่สูงที่สุดอยู่ ที่ยอดเขา Mount Wilhelm มีความสูง ประมาณ 4,509 เมตร

ลักษณะการใช้พื้นที่ของประเทศ มีพื้นที่ใช้ในการปลูกได้ ประมาณ ร้อยละ 0.1 โดยใช่ เพาะปลูกอาหารได้ ร้อยละ 1 ของพื้นที่ อีกร้อยละ 92.9 เป็นพื้นที่ป่าและป่าไม้ และพื้นที่ อื่น ๆ อีก ร้อยละ 6

ลักษณะภัยธรรมชาติ ในหมู่เกาะ Papua New Guinea มีภูเขาไฟพร้อมที่จะระเบิด อยู่หลายลูก และในพื้นที่เกาะใหญ่ ก็มีการเกิดแผ่นดินไหว และตามมาด้วยการเกิดคลื่นยักษ์ (Tsunamis) มาเยือนบ่อยครั้ง และการมาเยือนของคลื่นยักษ์แต่ละครั้ง ได้นำความเสียหายมาสู่ บ้านเรือน และประชากร รอบชายฝั่งจำนวนมาก เคยมีเหตุการณ์ ร้ายแรงมาสู่ Papua New Guinea ในวันที่ 17 กรกฎาคม 1998 ได้เกิดแผ่นดินไหว และนำคลื่นยักษ์มาทางชายฝั่ง ตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ โดยคลื่นยักษ์ที่โหมเข้าสู่เกาะมีความสูง ประมาณ 20 เมตร เหตุการณ์ในครั้งนั้นมีคนล้มตาย มากถึง 1,500 คน และบ้านเรือนสูญหายมากกว่า 1,000 หลัง

ประชากร ในปี 2003 ประชากรของ Papua New Guinea มี ประมาณ 5,449,055 คน โดยมีอัตราการเพิ่มของประชากร ประมาณร้อยละ 2.43 ต่อปี อัตราการเกิด 32.15 คนต่อ ประชากร 1,000 คน และอัตราการตาย 7.88 คนต่อประชากร 1,000 คน โดยมีอายุขัยเฉลี่ย ประมาณ 63.48 ปี โดยมีประชากรอายุระหว่าง 16-64 ปี อยู่ประมาณ 3,500,000 คน

ประชากร ในเมืองหลวง Port Moresby มีประมาณ 480,000 คน มีความหนาแน่น
ของประชากรทั้งประเทศ ประมาณ 30 คน ต่อ 1 ตารางกิโลเมตร

เชื้อชาติ ประชากร Papua New Guinea มีประชากรหลายเชื้อชาติ คือเชื้อชาติ
Melanesian เชื้อชาติ Papuan เชื้อชาติ Negrito เชื้อชาติ Micronesian และเชื้อชาติ
Polynesian

ศาสนา ประเทศ Papua New Guinea มีพื้นที่กว้างขวาง รวมทั้งเกาะต่าง ๆ และ
การเข้าถึงภายในพื้นที่ ก็เป็นได้ค่อนข้างลำบาก การนับศาสนาจึงมีหลายลัทธิ และตามความ
เชื่อของท้องถิ่น Papua New Guinea มีพลเมืองนับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก
ร้อยละ 22 นิกาย Lutheran ร้อยละ 16 นิกาย Methodist ร้อยละ 8 นิกาย Anglican
ร้อยละ 5 นิกาย Protestant ร้อยละ 10 และอีกร้อยละ 34 ยังเชื่อในโชคลาง และลัทธิ
ของภูตผีปีศาจ ในแต่ละเผ่าที่คนนับถืออยู่

ภาษา Papua New Guinea มีประชากร เพียง ร้อยละ 1 ถึง 2 เท่านั้นที่พูดภาษา
อังกฤษ และยังมีภาษาพูดภาษา Moto และในหลายเขตพูดภาษา Tok Pisin ที่สำคัญ คือใน
ประเทศมีภาษาถิ่น มากกว่า 715 ภาษา ในหมู่เกาะของ Papua New Guinea มีอัตราการรู้
หนังสือของประชากร ร้อยละ 72

เขตการปกครอง ปาปัวนิวกินี แบ่งการปกครองออกเป็น 20 จังหวัด คือ

1. จังหวัด Bougainville
2. จังหวัด Central
3. จังหวัด Chimbu
4. จังหวัด Eastern Highlands
5. จังหวัด East New Britain
6. จังหวัด East Sepik
7. จังหวัด Enga
8. จังหวัด Gulf
9. จังหวัด Madang
10. จังหวัด Manus
11. จังหวัด Milne Bay

12. จังหวัด Morobe
13. จังหวัด National Capital
14. จังหวัด New Ireland
15. จังหวัด Northern
16. จังหวัด Sandaun
17. จังหวัด Southern Highland
18. จังหวัด Western
19. จังหวัด Western Highland
20. จังหวัด West New Britain

ทรัพยากรธรรมชาติ Papua New Guinea เป็นประเทศที่มีทรัพยากรทางธรรมชาติมาก แต่ในบางพื้นที่ ยังไม่มีการพัฒนานำขึ้นมาใช้ ส่วนมากเป็นทรัพยากรแร่ธาตุที่นำมาใช้ใน ประเทศ และผลิตเพื่อส่งออก คือ ทองคำ ทองแดง เงิน ก๊าซธรรมชาติ ไม้ซุง น้ำมัน และทรัพยากรสัตว์น้ำ ในน่านน้ำรอบหมู่เกาะที่อุดมสมบูรณ์

เกษตรกรรม มี ผลผลิต กาแฟ กาเหว่า มะพร้าว ปาล์มน้ำมัน ชา ยางพารา มันฝรั่ง ผลไม้ สัตว์ปีก และสุกร

อุตสาหกรรม มี อุตสาหกรรม เนื่อมะพร้าวแห้ง อุตสาหกรรม ปาล์มน้ำมัน ผลผลิต ไม้แปรรูป อุตสาหกรรมไม้ชิ้นส่วน อุตสาหกรรมเหมืองแร่ทองคำ อุตสาหกรรมเหมืองแร่เงินและทองคำ อุตสาหกรรมผลิตน้ำมัน อุตสาหกรรม การก่อสร้าง อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว

เศรษฐกิจ ปาปัวนิวกินี เป็นประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ โดยเฉพาะ ทรัพยากรแร่ธาตุที่มีปริมาณสำรองอยู่จำนวนมาก เมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มโอเชียเนียด้วยกัน แล้ว จะเป็นรองแค่ออสเตรเลีย มีแร่ น้ำมันดิบอีกปริมาณมากที่ยังไม่มีการนำขึ้นมาใช้ รวมทั้ง ทองแดง และทองคำ แร่ธาตุ ร้อยละ 70 ผลิตเพื่อส่งออกจำหน่ายยังต่างประเทศ รายได้ของประเทศ มาจากภาคเกษตรกรรม ร้อยละ 30 มาจากภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 35 มาจากภาคการ บริการ ร้อยละ 35

พลังงาน พลังงานที่ใช้ในภายในประเทศ มาจากพลังงานเชื้อเพลิง ร้อยละ 55 ได้มาจากพลังงานไฟฟ้าพลังน้ำ ร้อยละ 45 เนื่องจากเป็นหมู่เกาะที่มีองค์ประกอบที่เหมาะสมในด้านพื้นที่และปริมาณน้ำฝนที่มากในแต่ละปี

สินค้าส่งออก มี น้ำมัน ทองคำ ทองแดง ไม้ซุง ไม้แปรรูป น้ำมันปาล์ม กาแฟ เนื้อมะพร้าวแห้ง ปลาและกุ้งทะเล สินค้าส่งไปที่ ออสเตรเลีย ร้อยละ 30 ญี่ปุ่น ร้อยละ 12 เยอรมัน ร้อยละ 7

สินค้านำเข้า มีสินค้า จำพวกเป็นเครื่องกล อะไหล่เครื่องยนต์ อุตสาหกรรมสินค้า โรงงาน อาหาร เชื้อเพลิง อุตสาหกรรมเคมี สินค้าเข้ามา ออสเตรเลีย ร้อยละ 53 สิงคโปร์ ร้อยละ 13 ญี่ปุ่น ร้อยละ 6 สหรัฐอเมริกา ร้อยละ 4

สกุลเงิน สกุลเงินที่ใช้ใน คือ Kina (1 dollar) = 2.81 kina

แรงงาน ภายในประเทศ มีแรงงาน ประมาณ 2,800,500 คน เป็นแรงงานด้านการเกษตร ร้อยละ 85 ด้านอุตสาหกรรม ร้อยละ 10 อีก ร้อยละ 5 เป็นแรงงานด้านการบริการ การคมนาคมขนส่ง

ทางถนน รวมระยะทาง ประมาณ 19,600 กิโลเมตร

ทางน้ำ มีชายฝั่งระยะทาง ประมาณ 10,940 กิโลเมตร และมีท่าเรือที่สำคัญที่เมือง Kieta เมือง Lae เมือง Madang เมือง Port Moresby และเมือง Rabaul

ทางอากาศ เนื่องจาก Papua New Guinea มีภูมิประเทศที่ทุรกันดาร และมีหมู่เกาะจำนวนมาก จึงมีสนามบินอยู่มากถึง 492 แห่ง (ในปี 2003) และในจำนวนนี้เป็นสนามบิน พื้นผิวเป็นดินธรรมดาไม่มีคอนกรีตอยู่มากถึง 472 แห่ง

องค์การความร่วมมือระหว่างประเทศ มี

องค์การ ACP

องค์การ APEC

องค์การ ARF (dialogue partner)

องค์การ AsDB

องค์การ ASEAN (observer)

องค์การ C

องค์การ CP
องค์การ E SCAP
องค์การ FAO
องค์การ G - 77
องค์การ IBRD
องค์การ ICAO
องค์การ ICFTU
องค์การ ICRM
องค์การ IDA
องค์การ IFAD
องค์การ IFC
องค์การ IFRCs
องค์การ IHO
องค์การ ILO
องค์การ IMF
องค์การ IMO
องค์การ Intelsat
องค์การ Intelsat
องค์การ Interpol
องค์การ IOC
องค์การ IOM (observer)
องค์การ ISO (correspondent)
องค์การ ITU
องค์การ NAM
องค์การ OPCW
องค์การ Sperteca
องค์การ SPC

องค์การ SPF
องค์การ UN
องค์การ UNCTAD
องค์การ UNESCO
องค์การ UNIDO
องค์การ UPU
องค์การ WFTU
องค์การ WHO
องค์การ WIPO
องค์การ WTO .

หมู่เกาะซามัว

(Samoa)

เดิมหมู่เกาะ Samoa เคยรวมอยู่กับประเทศ Tonga ต่อมา ในปี ค.ศ. 1914 ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 นิวซีแลนด์ ได้รับ หมู่เกาะ Samoa มาจากเยอรมัน โดยก่อนหน้านั้น เนเธอร์แลนด์ และฝรั่งเศส ก็ได้้นำกำลังเข้ามาในเกาะแห่งนี้ ต่อมาในปี ค.ศ. 1946 สหประชาชาติได้เข้ามาดูแล แต่ให้ประเทศทั้ง 2 เข้ามาบริหารการปกครองบนเกาะ Samoa และ Samoa ได้รับอิสระในการปกครองตนเอง เฉพาะส่วนของ ซามัวตะวันตก (Western Samoa) ในด้าน ซามัวตะวันออก ได้ถูกแบ่งออกไปที่ เส้น 17 องศา และให้ ขึ้นอยู่กับ สหรัฐอเมริกา โดยใช้ชื่อว่า American Samoa

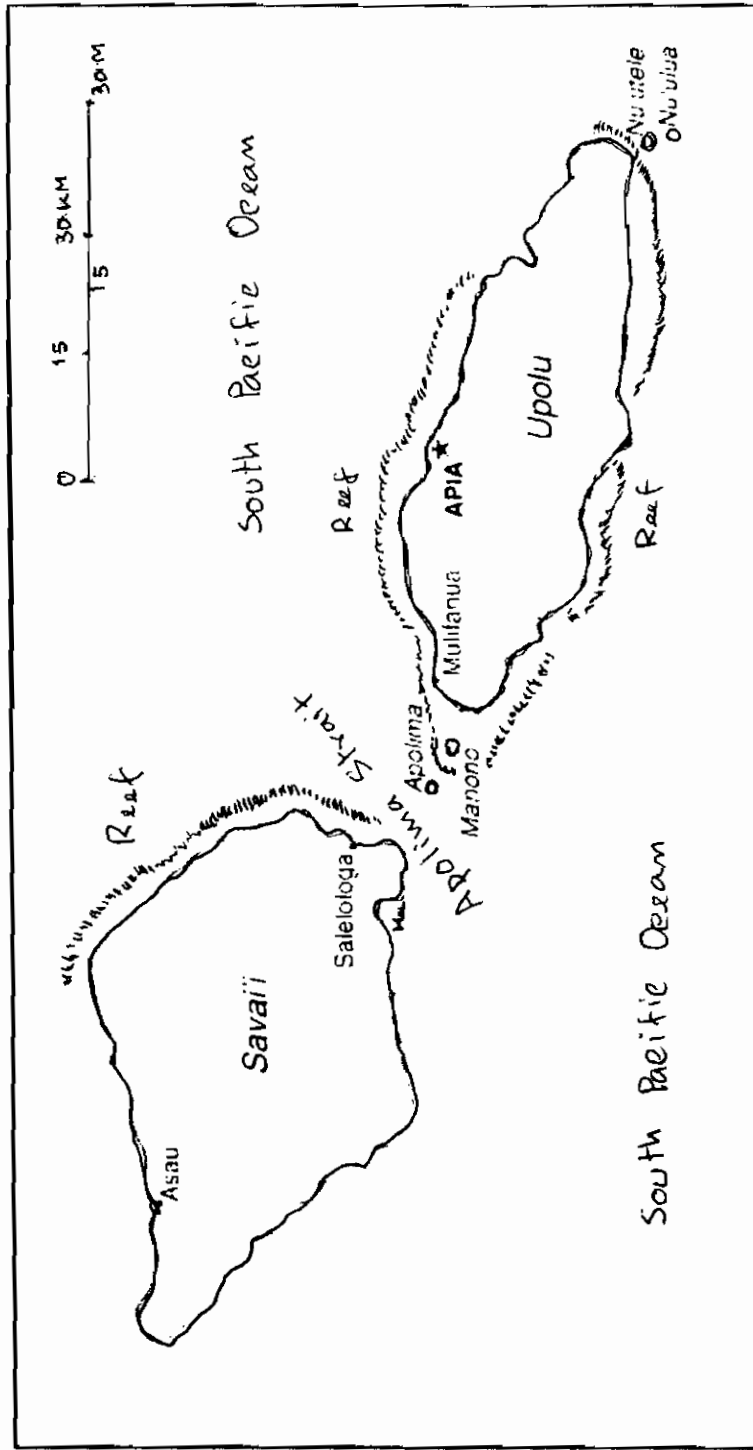
ที่ตั้ง Samoa อยู่ในกลุ่มหมู่เกาะ Oceania ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิก ระยะทางครึ่งหนึ่ง อยู่ระหว่าง หมู่เกาะฮาวาย และหมู่เกาะนิวซีแลนด์ ที่ละติจูด 13 องศา ได้ และ 172 องศา ตะวันตก

พื้นที่ ประเทศ Samoa มีพื้นที่ทั้งหมด ประมาณ 2,860 ตารางกิโลเมตร มีชายฝั่ง ระยะทางยาว ระยะทาง ประมาณ 403 กิโลเมตร มีพื้นที่ใช้เพาะปลูกได้ ประมาณ ร้อยละ 19 มีพื้นที่เหมาะสมในการเพาะปลูก ร้อยละ 24 และพื้นที่ป่า และป่าไม้ ร้อยละ 47 พื้นที่ด้านอื่น ๆ ร้อยละ 10

ลักษณะภูมิอากาศ สภาพอากาศของ Samoa มีลักษณะอากาศแบบร้อนชื้น มีปริมาณฝนตกมาก โดยเฉพาะเดือนตุลาคม ถึง เดือนมีนาคมของทุกปี แต่จะมีลักษณะอากาศแห้งแล้งของแต่ละปี ประมาณ เดือนพฤษภาคม ถึง เดือนตุลาคม และจะมีพายุไต้ฝุ่นก่อตัวอยู่บริเวณหมู่เกาะ ในแต่ละปี

ลักษณะภูมิประเทศ สภาพโดยทั่ว ๆ ไปเป็นภูเขา สลับที่ราบแคบ ๆ โดยมีภูเขาไฟบางลูกยัง มีกำลังพร้อมที่จะประทุอยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้ภูมิประเทศทั่ว ๆ ไป มีหินสลับ กับหินที่ขรุขระ โดย มีจุดสูงสุดของตัวเกาะอยู่ที่ Manga silisili โดยมีระดับความสูง ประมาณ 1,857 เมตร และยังมีภัยธรรมชาติจาก การประทุของภูเขาไฟที่ยังคุกรุ่นอยู่ และมีการพังทลายของพื้นดินในปริมาณสูง บนตัวเกาะ

ทรัพยากรธรรมชาติ Samoa มีป่าไม้เนื้อแข็งที่อุดมสมบูรณ์ และมีสัตว์ทะเลในน่านน้ำที่อุดมสมบูรณ์ และมีปริมาณน้ำฝนเพื่อผลิตไฟฟ้าพลังน้ำที่มากมาย

แผนที่ หมู่เกาะ ซามัว

ที่มา : World The Factbook , 2003.

ประชากร Samoa มีประชากรทั้งหมด ในปี ค.ศ. 2003 ประมาณ 189,258 คนมี อัตราการเพิ่มของประชากร ประมาณ ร้อยละ -0.23 ต่อปี อัตราการเกิด ของประชากร 15.59 ต่อ ประชากร 1,000 คน อายุขัยเฉลี่ยของประชากร ประมาณ 69.5 ปี

เชื้อชาติ ประชากร ของ Samoa มีเชื้อชาติ Samoan ประมาณ ร้อยละ 93 และมี เชื้อชาติยุโรป และเชื้อชาติอื่น ประมาณ ร้อยละ 3

ศาสนา ประชากร ของหมู่เกาะ นับถือศาสนา คริสต์ ร้อยละ 99.7 นอกนั้นถือ ศาสนาอื่น

ภาษา ประชากร ใช้ภาษา ซามวน และ ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาราชการ อัตราการรู้ หนังสือ ร้อยละ 97

เมืองหลวง เมือง Apia มีประชากร ประมาณ 36,000 คน

เขตการปกครอง Samoa แบ่งเขตการปกครอง ออกเป็น 11 เขต คือ

1. เขต Aina
2. เขต Aiga-I-Ie-Tai
3. เขต Atua
4. เขต Fa' asaleleaga
5. เขต Gaga' emauga
6. เขต Gagaijomanga
7. เขต Palauli
8. เขต Satupa' ite
9. เขต Tuamasaga
10. เขต Va' a-a-Fonati
11. เขต Vaisigano

เกษตรกรรม มี ผลผลิต มะพร้าว กุ้ง ปลาแห้ง แยมจากมะพร้าว

อุตสาหกรรม มีอุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมไม้ซุง อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

แรงงาน มีในประเทศ Samoa ทั้งหมดประมาณ 95,000 คน (ปีค.ศ. 2003) โดย มีแรงงานในภาคเกษตร ร้อยละ 65 แรงงานภาคบริการ ร้อยละ30 อีก ร้อยละ 5 เป็นแรงงานด้านอุตสาหกรรม

สินค้าส่งออก มีผลผลิต จากน้ำมันมะพร้าว คริมจากมะพร้าว เนื้อมะพร้าวแห้ง ปลาทะเล และเครื่องคั้นจำพวกเบียร์ มีส่งสินค้าออกไป อเมริกากลาง ร้อยละ 59 สหรัฐอเมริกา ร้อยละ 18 เยอรมัน ร้อยละ 9 นิวซีแลนด์ ร้อยละ 8

สินค้านำเข้า มีเครื่องจักรกลและอุปกรณ์ สินค้าอุตสาหกรรม สินค้าด้านอาหาร นำเข้ามาจาก นิวซีแลนด์ ร้อยละ 37 ออสเตรเลีย ร้อยละ 24 ฟิจิ ร้อยละ 14 และสหรัฐอเมริกา ร้อยละ 14

สกุลเงิน ใช้เงินสกุล Tala (WST (Western Samoa tala)

พลังงาน Samoa มีกำลังในการผลิตไฟฟ้า ในแต่ละปี ได้จากพลังงานเชื้อเพลิง ร้อยละ 60 จากไฟฟ้าพลังงาน น้ำร้อยละ 40

องค์การความร่วมมือระหว่างประเทศ มี

องค์การ ACP

องค์การ AsDB

องค์การ C

องค์การ ESCAP

องค์การ FAO

องค์การ G-77

องค์การ IBRD

องค์การ ICFTU

องค์การ ICRM

องค์การ IFAD

องค์การ IFC

องค์การ IFRC

องค์การ IMF

องค์การ IMO

องค์การ Intelsat (non-signatory use)

องค์การ IOC

องค์การ ITU
องค์การ OPCW
องค์การ Spartcea
องค์การ SPC
องค์การ SPF
องค์การ UN
องค์การ UNCTAD
องค์การ UNESCO
องค์การ UPU
องค์การ WHO
องค์การ WIPO
องค์การ WMO
องค์การ WTro (observer)

การคมนาคมขนส่ง

ทางถนน มี ระยะทาง ประมาณ 835 กิโลเมตร

เมืองท่า ที่สำคัญคือเมือง Apia ซึ่งเป็นเมืองหลวง ที่ตั้งอยู่ชายฝั่งตะวันออกของเกาะใต้ และมีเมืองท่า Asau อยู่ชายฝั่งของเกาะเหนือ มีเมืองท่า Mulifaua อยู่ชายฝั่งทางเหนือของเกาะใต้ และมีเมืองท่า Salelologa ตั้งอยู่ทางชายฝั่งทางตะวันออกเฉียงใต้ของเกาะใต้ นอกจากนี้ยังมีเมืองสำคัญ บนเกาะเล็ก ๆ ปลายแหลมทางใต้ของเกาะ Upolu คือเมือง Nu'utele และ เมือง Ner'ulua

ทางอากาศ มีสนามบินอยู่ 3 แห่ง

หมู่เกาะ โซโลมอน (SOLOMON ISLANDS)

หมู่เกาะ Solomon เป็นหมู่เกาะ ที่มีคนมาอาศัยอยู่บนเกาะแห่งนี้ มานานกว่า 2,000 ปี และในปี ค.ศ. 1568 ชาวสเปน คือ Alvaro de Mendana ได้มาสำรวจ และมาพบเกาะแห่งนี้ ต่อมาในปี ค.ศ. 1890 อังกฤษได้ผนวกหมู่เกาะแห่งนี้ เข้ามาอยู่ในการปกครองของอังกฤษในช่วงสงครามโลก ครั้งที่ 2 หมู่เกาะแห่งนี้ ได้ถูกใช้เป็นจุดขึ้นลง ของเครื่องบินฝ่ายพันธมิตร หมู่เกาะ Solomon ได้มีการตั้งรัฐบาลบริหารหมู่เกาะขึ้นมาใน ปี ค.ศ. 1976 และต่อมาใน ปี ค.ศ. 1978 หมู่เกาะแห่งนี้ ก็มีเอกราชในการปกครองตนเอง

ที่ตั้ง หมู่เกาะ Solomon ตั้งอยู่ในกลุ่มหมู่เกาะ Oceania อยู่ทางตอนใต้ ของมหาสมุทรแปซิฟิก และอยู่ทางตะวันออก ของ Papua New Guinea ที่ ละติจูดที่ 8 องศาใต้ และ ลองจิจูด ที่ 159 องศา ตะวันออก

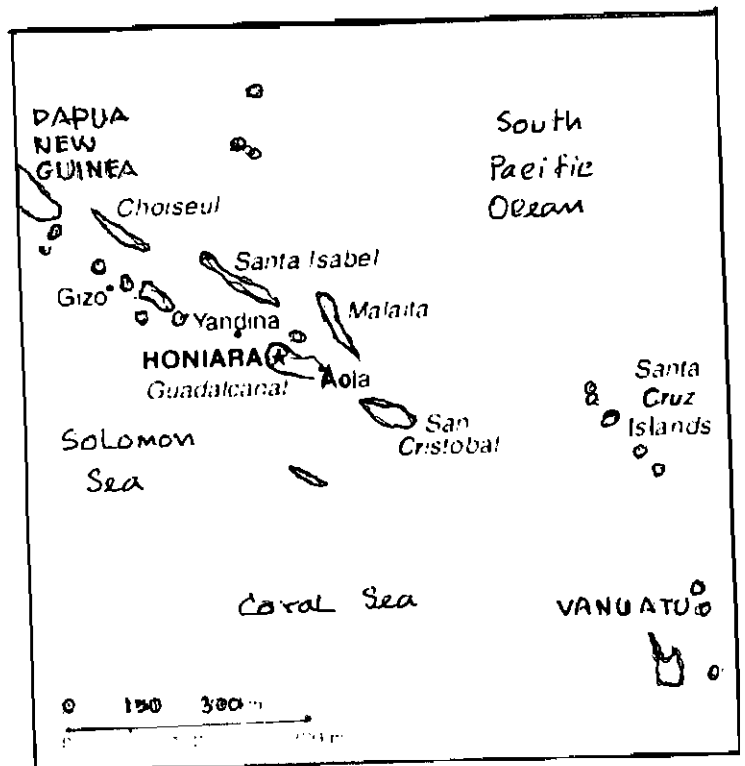
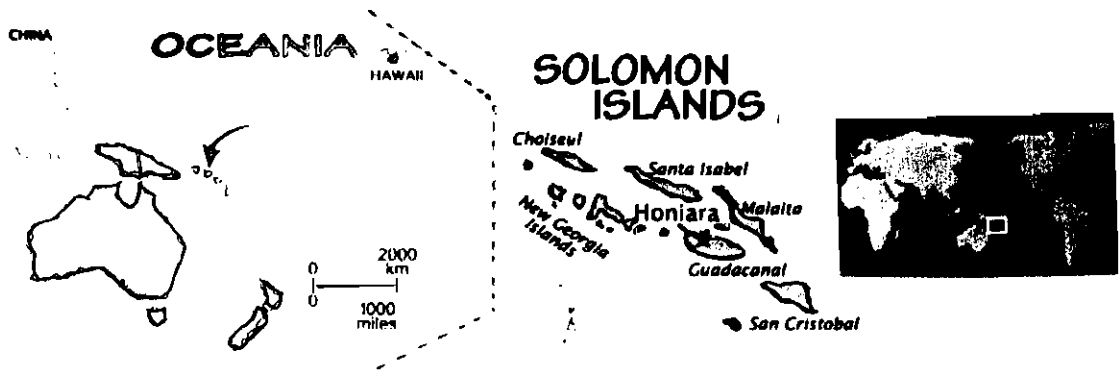
พื้นที่ หมู่เกาะ Solomon มี พื้นที่ทั้งหมด ประมาณ 28,900 ตารางไมล์ มีชายฝั่งทั้งหมดประมาณ 5,313 กิโลเมตร

ลักษณะอากาศ สภาพอากาศของหมู่เกาะ มีการเปลี่ยนแปลงน้อยมาก แต่ในบางครั้งจะมีพายุมาเยือน ในบางส่วนของพื้นที่จะมีการพังทลายของพื้นที่ค่อนข้างสูง จากการที่ปริมาณฝนที่ตกชุก ของปริมาณฝนในแต่ละปี

ลักษณะภูมิประเทศ ภูมิประเทศโดยทั่วไปของหมู่เกาะ จะมีสภาพพื้นที่ขรุขระ สลับไปกับพื้นที่สูง และภูเขา จะมีสภาพพื้นที่ต่ำ อยู่ทางขอบชายฝั่งของแต่ละเกาะ ที่เป็นแนวหินปะการัง มีพื้นที่ ที่ใช้เพาะปลูก ประมาณ ร้อยละ 1 มีพื้นที่ปลูกพืชอาหารได้ ร้อยละ 1 พื้นที่ที่ใช้เลี้ยงสัตว์ ร้อยละ 1 และอีกประมาณ ร้อยละ 88 เป็นพื้นที่ป่า และป่าไม้

ทรัพยากรธรรมชาติ หมู่เกาะโซโลมอน มีปริมาณปลาทะเล ที่อุดมสมบูรณ์ในน่านน้ำ ในพื้นที่ของเกาะจะมีป่าและป่าไม้ปริมาณมาก และยังมีแร่ ทองคำ บ็อกไซต์ ฟอสเฟต ตะกั่ว สังกะสี และนิเกิล

ประชากร หมู่เกาะ Solomon มี ประชากรทั้งหมด ประมาณ 480,442 คน มีอัตราการเพิ่มของประชากร ประมาณ ร้อยละ 3.04 อัตราการเกิด 34.79 คน ต่อประชากร 1,000 คน และมีอัตราการตาย ของประชากร 4.35 คน ต่อประชากร 1,000 อายุขัยเฉลี่ย ของประชากร 71.28 ปี

แผนที่ หมู่เกาะ โซโลมอน

ที่มา : World The Factbook , 2003.

เชื้อชาติ ประชากรใน หมู่เกาะ Solomon จากเชื้อชาติ Melanesian ร้อยละ 93 และเชื้อชาติ Polynesian ร้อยละ 4 นอกจากนั้นเป็นเชื้อชาติอื่น

ศาสนา ประชากรนับถือ ศาสนาคริสต์ นิกาย Anglican ร้อยละ 34 นิกายโรมันคาทอลิก ร้อยละ 19 นิกาย Buptist ร้อยละ 17 นิกาย Methodist ร้อยละ 17 นิกาย Melanesian ร้อยละ 1 และนอกจากนั้นนับถือศาสนาอื่น และมีการเชื่อโชคลางหรือภูตผีปีศาจอีก ประมาณ ร้อยละ 4

ภาษา ประชากรทั่วไปของหมู่เกาะ จะพูดภาษาถิ่น ของ Melanesian ซึ่งมีมากกว่า 120 ภาษา ในบริเวณเมืองใหญ่ของหมู่เกาะ

เมืองหลวง คือ เมือง Honiara ซึ่งตั้งอยู่ตอนเหนือของ เกาะ Guadalcanal และบนเกาะเดียวกันนี้ ยังมีเมือง Aola อีกเมืองที่สำคัญ ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของตัวเกาะ นอกจากนี้ยังมีเกาะที่สำคัญอีกหลาย เกาะ คือ เกาะ San Cristobal และหมู่เกาะ Santa Cruz ห่างออกไปทางตะวันออกเฉียงใต้ ของกลุ่มหมู่เกาะ และยังมีหมู่เกาะที่สำคัญอีกหลายหมู่เกาะ คือ หมู่เกาะ Malaita หมู่เกาะ Santa Isabel หมู่เกาะ Choiseul ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของหมู่เกาะ และยังมี หมู่เกาะ New Georgia มีเมืองที่สำคัญในหมู่เกาะนี้ คือเมือง Gizo และเมือง Yandia อยู่ในน่านน้ำของทะเล Solomon ซึ่งอยู่ห่างชายฝั่งตะวันตกของหมู่เกาะ ส่วนทางใต้ของหมู่เกาะโซโลมอน เป็นทะเล Coral

เขตการปกครอง หมู่เกาะ Solomon แบ่งเขตการปกครองเป็น 7 จังหวัด และ 1 เขตเมืองหลวง คือ

1. เขต Central
2. เขต Guadalcanal
3. เขต Isabel
4. เขต Makira
5. เขต Malaika
6. เขต Temotu
7. เขต Western
8. เขต เมืองหลวง Honiara

คณะกรรมการไทยอีก 2 เขต คือ

1. เขต Choiseul (Laura)

2. เขต Rennell / Ballona ปัจจุบันยังอยู่ในการดูแลของเขตเมืองหลวง

เกษตรกรรม มีผลผลิตด้านการเกษตร ของหมู่เกาะ ประมาณ ร้อยละ 50 โดยมีผลผลิตมาจากมะพร้าว เมล็ดถั่ว กาเหมา ปาล์มน้ำมัน ข้าว มันเทศ ผักและผลไม้ต่าง ๆ วัชพืช ไม้ซุงและไม้แปรรูป และมีการประมงทะเลของปลาในน่านน้ำที่สมบูรณ์

อุตสาหกรรม มี ผลผลิตประมาณ ร้อยละ 35 ได้มาจาก อุตสาหกรรมปลาทูน่า อุตสาหกรรมเมืองแร่ และอุตสาหกรรมไม้ซุงและไม้แปรรูป

พลังงาน ในหมู่เกาะ มี พลังงานที่ใช้ได้จาก พลังงานเชื้อเพลิง ร้อยละ 100

สินค้าส่งออก มี ผลผลิต ไม้ซุง ไม้แปรรูป ปลา น้ำมันปาล์ม เนื้อมะพร้าวแห้ง กาเหมา ส่งไปญี่ปุ่น ร้อยละ 35.5 และประเทศแถบในเอเชีย ประมาณ ร้อยละ 47

สินค้านำเข้า มี ชิ้นส่วนเครื่องจักร อุตสาหกรรมโรงงาน อาหารและสัตว์มีชีวิต น้ำมันเชื้อเพลิง และอุตสาหกรรมเคมี นำเข้าจาก ออสเตรเลีย ร้อยละ 39 ถึงคโปร์ ร้อยละ 15 ญี่ปุ่น ร้อยละ 10 และนิวซีแลนด์ ร้อยละ 6.2

สกุลเงิน ใช้สกุลเงิน Solomon Island Dollar (SI)

แรงงานในประเทศ มีประมาณ 26,842 คน ส่วนมากอยู่ในภาคเกษตรกรรม

องค์การความร่วมมือระหว่างประเทศ มี

องค์การ ACP

องค์การ AsDB

องค์การ C

องค์การ ESCAP

องค์การ FAO

องค์การ G-77

องค์การ IBRD

องค์การ ICAO

องค์การ ICRM

องค์การ IDA
องค์การ IFAD
องค์การ IFC
องค์การ IFRCs
องค์การ ILO
องค์การ IMF
องค์การ IMO
องค์การ Intelsat (nonginatory user)
องค์การ IOC
องค์การ ITU
องค์การ Sparteca
องค์การ SPC
องค์การ SPF
องค์การ UN
องค์การ UNCTAD
องค์การ UNESCO
องค์การ UPU
องค์การ WFTU
องค์การ WHO
องค์การ WMO
องค์การ WTO

การคมนาคมขนส่ง

ทางถนน ระยะทาง ประมาณ 1,326 กิโลเมตร

ทางอากาศ มี สนามบิน 33 แห่ง

เมืองท่า มี เมือง Aola Bay เมือง Honiara เมือง Lofung

เมือง Noro เมือง Viru Harbor เมือง Yandina

ประเทศตองกา
(Kingdom of Tonga)

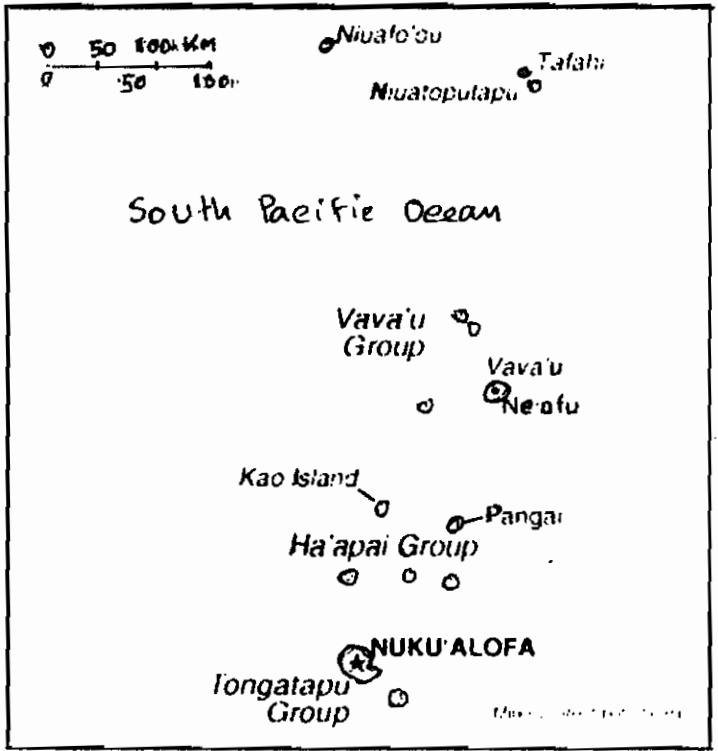
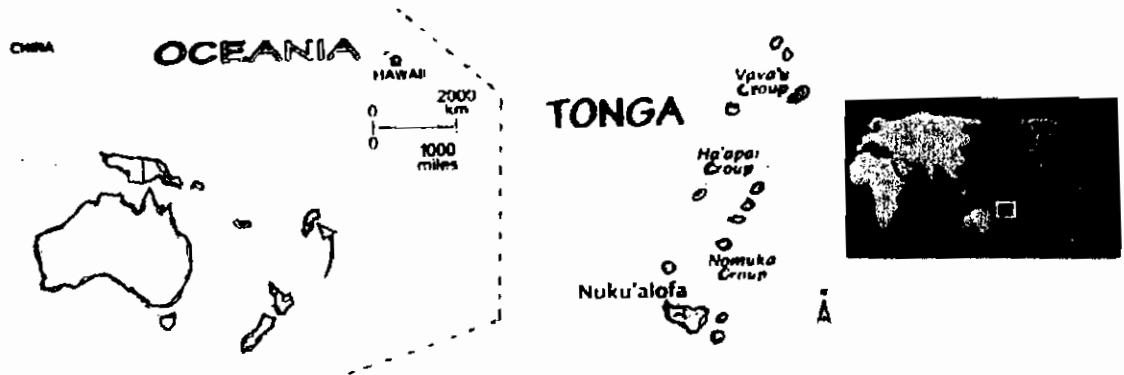
ประเทศ Tonga นั้นเดิม เป็นที่อยู่อาศัยของชาว Polynesian มาแล้วไม่น้อยกว่า 3,000 ปี การพบเกาะแห่งนี้ครั้งแรก เป็นนักเดินเรือชาวดัชต์ ได้มาพบเกาะ Tafahi ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนเหนือสุด ของหมู่เกาะ Tonga ในปี ค.ศ. 616 ต่อมาการปกครอง ของประเทศ Tonga ได้มีกษัตริย์องค์แรก คือพระเจ้า George ที่ 1 (Taufa'ahau Tupou) ปกครองประเทศ ในปี ค.ศ. 1831 และ ในปี ค.ศ. 1900 พระเจ้า George ที่ 2 ของประเทศ Tonga ได้มีความสัมพันธ์อันดีกับอังกฤษ และ ในปี ค.ศ. 1959 นี้เอง ประเทศก็ตกเป็นส่วนหนึ่งของอังกฤษ จนกระทั่งมีอิสรภาพในการปกครองตนเอง ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมา และอาณาจักร Tonga นั้นเป็นประเทศเดียว ใน Oceania หรือในมหาสมุทรแปซิฟิก ที่มีการปกครองโดยกษัตริย์ มาจนถึงปัจจุบัน

ที่ตั้ง หมู่เกาะ Tonga ตั้งอยู่ทางตอนใต้ ของมหาสมุทรแปซิฟิก ที่ละติจูด 20 องศาใต้ และ ลองจิจูด 175 องศา ตะวันตก

พื้นที่ หมู่เกาะ Tonga มี พื้นที่ประมาณ 748 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยหมู่เกาะประมาณ 150 หมู่เกาะ และมีเพียง 36 หมู่เกาะ ที่มีคนอาศัยอยู่

ประเทศตองกา มี 3 หมู่เกาะที่สำคัญ คือ

1. กลุ่มหมู่เกาะ Vava'u Group ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของกลุ่ม ประกอบไปด้วย หมู่เกาะ Vava'u มีเมืองที่สำคัญบนเกาะ คือเมือง Neiafa นอกจากนี้ยังมีอีก 3 หมู่เกาะที่อยู่ทางตอนเหนือสุด ของกลุ่มคือ หมู่เกาะ Niuafo'ou หมู่เกาะ Tafahi และ หมู่เกาะ Niuatoputapu
2. กลุ่มหมู่เกาะ Ha'apai Group ตั้งอยู่ทางตอนกลางของกลุ่ม มีหมู่เกาะ Kao และ หมู่เกาะ Pangai
3. กลุ่มหมู่เกาะ Tongatapu Group ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของกลุ่ม เกาะนี้ มีเมืองหลวงของ ประเทศคือ เมือง Nuku'alofa ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของเกาะ และเป็นเกาะที่มีพื้นที่มากที่สุดของประเทศ โดยทั้ง 3 หมู่เกาะมีชายฝั่งทะเลยาวประมาณ 419 กิโลเมตร

แผนที่ ประเทศ ตองกา

ที่มา : World The Factbook , 2003.

สภาพภูมิอากาศ โดยทั่วไป หมู่เกาะ Tonga มีสภาพอากาศร้อนชื้น บางครั้งมีลม
สินค้าพัดผ่าน ทำให้อากาศเย็นสบาย และจะอากาศจะอบอุ่นขึ้นในบางเดือน คือ เดือน
ธันวาคม ถึง เดือนพฤษภาคม และจะอากาศหนาว จะเริ่มตั้งแต่ เดือนพฤษภาคม ถึง เดือน
ธันวาคม ของทุกปี บางครั้งจะมีพายุไต้ฝุ่นมาเยือน โดยเฉพาะในช่วงเดือนตุลาคม ถึง เดือน
เมษายน ของทุกปี

ลักษณะภูมิประเทศ สภาพภูมิประเทศโดยทั่วไป ของทุกหมู่เกาะ ประกอบไปด้วยพื้นที่
ที่ภูเขาและพื้นที่สูง โดยเฉพาะภูเขาหินปูน และสภาพเกาะ ที่ก่อตัวเกิดจากแนวหินปะการัง จะ
พบอยู่ทั่วไป นอกจากนี้ลักษณะภูเขาที่เป็นภูเขาไฟที่ยังมีความสูงชันอยู่ พร้อมทั้งจะระเบิดอยู่
ตลอดเวลา ในบางครั้งบนหมู่เกาะ Fonuafo'ou ยังมีการเกิดแผ่นดินไหวบ่อยครั้ง และพื้นที่
จุดสูงสุด อยู่บนเกาะ Kao มีระดับความสูง ประมาณ 1,033 เมตร

ลักษณะการใช้ที่ดิน บนเกาะ Tonga มี พื้นที่เหมาะต่อการเพาะปลูกได้ ประมาณ
ร้อยละ 24 โดยเหมาะต่อการปลูกพืชอาหาร ประมาณร้อยละ 43 พื้นที่เหมาะต่อการเลี้ยงสัตว์
ประมาณร้อยละ 6 เป็นพื้นที่ป่าและป่าไม้ ร้อยละ 11 และนอกจากนั้นใช้ในกิจการอื่น
ร้อยละ 16

ประชากร Tonga มี ประชากร ประมาณ 106,227 คน โดยมีอัตราการเพิ่มของ
ประชากร ประมาณร้อยละ 1.91 อัตราการเกิด ของประชากร 24.92 คน ต่อประชากร 1,000
คน และอัตราการตาย ของประชากร 5.86 คน ต่อประชากร 1,000 คน อายุขัยเฉลี่ยของ
ประชากร ประมาณ 68 ปี ความหนาแน่น ของประชากร ประมาณ 748 คน ต่อ 1 คา
รางกิโตเมตร

เมืองหลวง คือ เมือง Nuku'alofa มีประชากร ประมาณ 50,000 คน

เชื้อชาติ หมู่เกาะ Tonga เป็นคนกลุ่มเชื้อชาติ Polynesian เกือบทั้งหมด และมีเชื้อ
ชาติ ยุโรป อีกเล็กน้อย

ศาสนา ส่วนมากพลเมืองของ คองกา จะนับถือศาสนาคริสต์ นิกายโปรแตสแตนต์
และนับถือศาสนา อื่น ๆ อีกเล็กน้อย

ภาษา ประชากรหมู่เกาะ Tonga ใช้ภาษา Tongan และ English เป็นภาษาราชการ
อัตราการรู้หนังสือ ร้อยละ 98.5

เขตการปกครอง ของกาทองกา แบ่งการปกครองออกเป็น 3 กลุ่ม ของหมู่เกาะ คือ

1. เขต กลุ่มหมู่เกาะ Ha'apai
2. เขต กลุ่มหมู่เกาะ Tongatapu
3. เขต กลุ่มหมู่เกาะ Vava'u

เศรษฐกิจ ประชากรในหมู่เกาะ ของกาทองกา ส่วนใหญ่ยังมีอาชีพเกษตรกรรม มีการปลูกพืช เพื่อส่งออกจำพวก มะพร้าว กล้วย ป่านVanilla พืชเหล่านี้ 2-3 ส่วน ปลูกเพื่อการส่งออก และในปัจจุบันได้มีอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เกิดขึ้นมาก เพื่อนำรายได้เข้าประเทศ รายได้จึง มาจากการเกษตร ร้อยละ 30 การอุตสาหกรรม ร้อยละ 10 การบริการ ร้อยละ 60

การเกษตรกรรม มี ผลผลิต จากมะพร้าว เนื้อมะพร้าวแห้ง ป่านวานิลลา กากา กล้วย ไข่ พริกไทยดำ ปลา โดยมีแรงงานภาคเกษตรกรรม ประมาณ ร้อยละ 65

การอุตสาหกรรม มี อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมประมงทะเลใน น่านน้ำ ซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์ ของปริมาณปลาในน่านน้ำจำนวนมาก

สินค้าส่งออก มี ปลาทะเล และป่านวานิลลา ส่งไปญี่ปุ่น ร้อยละ 53 สหรัฐ อเมริกา ร้อยละ 18 นิวซีแลนด์ ร้อยละ 6 ออสเตรเลีย ร้อยละ 6

สินค้านำเข้า ส่วนมากจะเป็นอาหาร เครื่องจักรกล อุปกรณ์การขนส่ง เคมีภัณฑ์ น้ำมันเชื้อเพลิง และอุตสาหกรรมเคมี นำเข้าจาก ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา นิวซีแลนด์ และออสเตรเลีย

กำลังแรงงาน ในประเทศ มี ประมาณ 45,000 คน ส่วนมากเป็นแรงงานในภาค การเกษตร ร้อยละ 65 อัตราการว่างงาน ร้อยละ 11.8

การคมนาคมขนส่ง

ทางถนน มี ระยะทางทั้งหมด ประมาณ 680 กิโลเมตร

ทางน้ำ มี เมืองท่าที่สำคัญ คือ เมือง Neiafu เมือง Nuku' alofa เมือง Pangai เรือขนส่งสินค้า 7 ลำ

ทางอากาศ มีสนามบิน 6 แห่ง

ประเทศ ตูวาลู
(TUVALU)

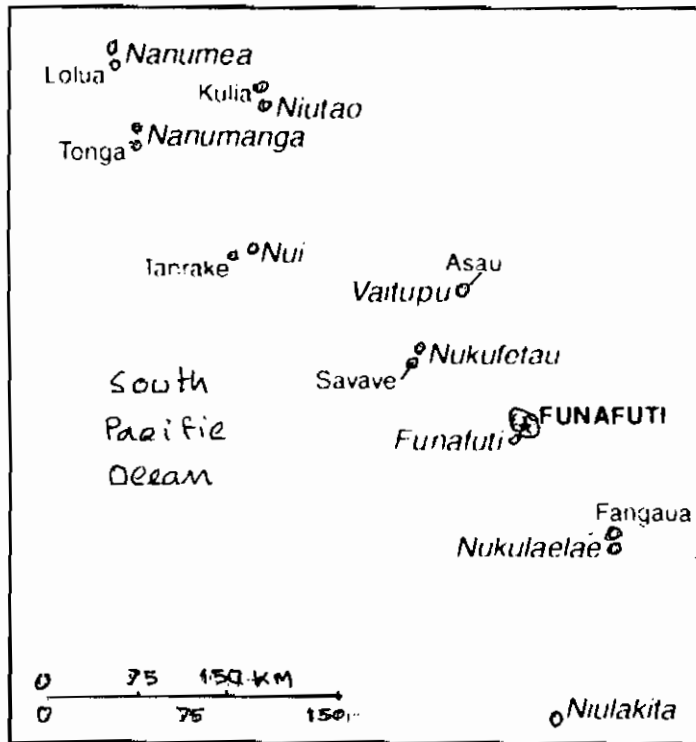
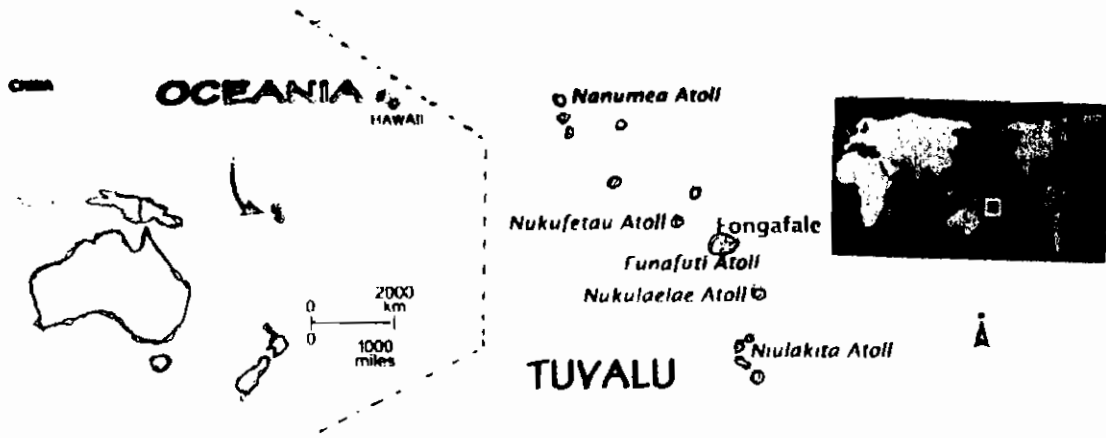
ประเทศ Tuvalu เมื่อปี ค.ศ. 1974 เคยอยู่ในอาณานิคมของอังกฤษ ในสมัยนั้นยังรวมอยู่กับ หมู่เกาะ Gilbert ซึ่งก่อนหน้านั้น Tuvalu มีชื่อเรียกว่า หมู่เกาะ Ellice ทั้งหมู่เกาะ Ellice และ หมู่เกาะ Gilbert ในขณะนั้นยังรวมอยู่กับหมู่เกาะ Micronesians ต่อมาหมู่เกาะ Ellice ได้แยกตัวออกมาตนเอง โดยใช้ชื่อใหม่ว่า Tuvalu แต่ก็ยังเป็นอาณานิคมหนึ่งของอังกฤษ Tuvalu ได้รับอิสรภาพในการปกครองตัวเอง ในปี ค.ศ. 1978 และใน ปี ค.ศ. 2000 ประเทศ Tuvalu ได้รับการคัดเลือกให้เป็น Website ใน Internet ภายใต้ชื่อ “TV” โดยได้ค่าตอบแทน ประมาณ 50 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ๑ ในระยะเวลา 12 ปี

ที่ตั้ง ประเทศ Tuvalu ตั้งอยู่ในกลุ่มประเทศ Oceania โดยรวมหลาย ๆ หมู่เกาะ ซึ่งเป็นเกาะที่เกิดจากแนวหินปะการัง มีหมู่เกาะที่สำคัญ คือ หมู่เกาะ Niulakita Atoll หมู่เกาะ Nukulaelae Atoll หมู่เกาะ Funafuti Atoll หมู่เกาะ Nukufetau Atoll หมู่เกาะ Vaitupu หมู่เกาะ Nui Atoll หมู่เกาะ Niutao Atoll หมู่เกาะ Nanumaga Atoll และหมู่เกาะ Naneimea Atoll โดยมีเกาะ Funafuti เป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดในกลุ่ม และมีเมืองหลวง Funafuti ตั้งอยู่บนเกาะนี้ หมู่เกาะทั้งหมดของ Tuvalu ตั้งอยู่ละติจูดที่ 8 องศา ใต้ และลองจิจูดที่ 178 องศา ตะวันออก

พื้นที่ หมู่เกาะในประเทศ Tuvalu มีพื้นที่ทั้งหมด ประมาณ 26 ตารางกิโลเมตร มีชายฝั่งทะเลรวม ระยะทางยาวประมาณ 24 กิโลเมตร

ลักษณะภูมิประเทศ โดยทั่ว ๆ ไป ของหมู่เกาะ เป็นพื้นที่ต่ำ และเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำ ประกอบไปด้วย แนวหินปะการังแคบ ๆ รอบหมู่เกาะ มีจุดสูงสุดของหมู่เกาะ จากระดับน้ำทะเล ประมาณ 5 เมตร

ลักษณะภูมิอากาศ สภาพอากาศ ทั่ว ๆ ไป ของตัวเกาะ จะเป็นอากาศแบบร้อนชื้น มีปริมาณฝนตกชุก แต่ในบางครั้งจะมีสภาพอากาศจะเย็น อันเนื่องมาจากลมสินค้าด้านตะวันออก พัดผ่านตัวเกาะ ในช่วงเดือนมีนาคม ถึง เดือนพฤศจิกายน ของทุกปี และ ในบางเดือนจะมีลมตะวันตกพัดผ่าน ทำให้มีปริมาณฝนตกหนักมาก โดยเฉพาะในเดือนพฤศจิกายน ถึง เดือนมีนาคม ของทุกปี ส่วนภัยธรรมชาติจะมีพายุไซโคลนมาเยือนเสมอ ทำให้เกิดความเสียหายบ่อยครั้ง คือบ้านเรือนของประชาชน

แผนที่ ประเทศ ตูวาลู

ที่มา : World The Factbook , 2003.

ประชากร Tuvalu มี ประชากรทั้งหมด ประมาณ 11,991 คน ในปี ค.ศ. 2003 อัตราการเพิ่มของประชากร ประมาณ ร้อยละ 1.4 อัตราการเกิดประมาณ ร้อยละ 21.78 คนต่อประชากร 1,000 คน และอัตราการตายของประชากร 7.66 คน ต่อประชากร 1,000 คน อายุขัยเฉลี่ยของประชากร ประมาณ 66.32 ปี

เชื้อชาติ Tuvalu มี ประชากร เชื้อชาติ Tuvaluan ประมาณ ร้อยละ 96

ศาสนา ประชากรใน เกาะ Tuvalu นับถือศาสนา Church of Tuvalu (Congregationalist) ร้อยละ 97 นอกนั้นนับถือ ศาสนา Seventh-day ศาสนา Bahai

ภาษา ประชากร Tuvalu ใช้ภาษา Tuvaluan และภาษาอังกฤษ เป็นภาษาราชการ การเกษตรกรรม มี ผลผลิตจาก มะพร้าว และปลาในน่านน้ำ

การอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมประมง อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมเนื้อมะพร้าวแห้ง และแร่ฟอสเฟต

สินค้าส่งออก มี เนื้อมะพร้าวแห้ง ส่วนมากส่งไปยังประเทศ ฟิจิ ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์

สินค้านำเข้า มี อาหาร สัตว์มีชีวิต แร่เชื้อเพลิง น้ำมัน เครื่องจักรกล และสินค้าอุตสาหกรรมโรงงาน

เศรษฐกิจ เนื่องจากพื้นที่ของ เกาะ Tuvalu ส่วนใหญ่ประกอบไปด้วยแนวหินปะการัง ดังนั้นสภาพของพื้นที่ดินที่จะทำการเพาะปลูกจึงมีน้อย ประชากรของประเทศจึงได้รับการจ้างงานในเหมืองแร่ฟอสเฟต และประชากรบางส่วนยังยึดอาชีพการประมงในน่านน้ำ ระบบเศรษฐกิจของประเทศบางส่วนยังคงได้รับความช่วยเหลือ จากประเทศออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้

พลังงาน ได้จากพลังงานเชื้อเพลิง ร้อยละ 100

องค์การความร่วมมือระหว่างประเทศ มี

องค์การ ACP

องค์การ AsDB

องค์การ C

องค์การ ESCAP

องค์การ IFRC (associate)

องค์การ Intelsal (nonsignatory user)

องค์การ ITU

องค์การ Sparteca

องค์การ SPC

องค์การ SPF

องค์การ UN

องค์การ UNCTAD

องค์การ UNESCO

องค์การ UPU

องค์การ WHO

องค์การ WTrO (applicant)

สกุลเงิน ใช้สกุล AUD (Australian dollar)

การคมนาคมขนส่ง มีถนนในประเทศ ระยะทางระยะทาง ประมาณ 8 กิโลเมตร มีเมืองท่า ที่สำคัญของประเทศ คือ เมือง Funafuti และเมือง Nukufetau การคมนาคมทางอากาศ มีสนามบิน 1 แห่ง

ประเทศ วานูเอตู
(Republic of Vanuatu)

ประเทศ Vanuatu หรือ หมู่เกาะ New Hebrides อยู่ในกลุ่ม หมู่เกาะ Oceania เดิม อังกฤษ และฝรั่งเศส เคยปกครองหมู่เกาะ New Hebrides มาก่อน ตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 ต่อมาหมู่เกาะแห่งนี้ ได้รับอิสรภาพในการปกครองตนเอง ในปี ค.ศ. 1980 และเปลี่ยนชื่อมาเป็น Republic of Vanuatu หมู่เกาะ วานูเอตู อยู่ระหว่างครึ่งหนึ่ง ของหมู่เกาะซาวาย และประเทศออสเตรเลีย

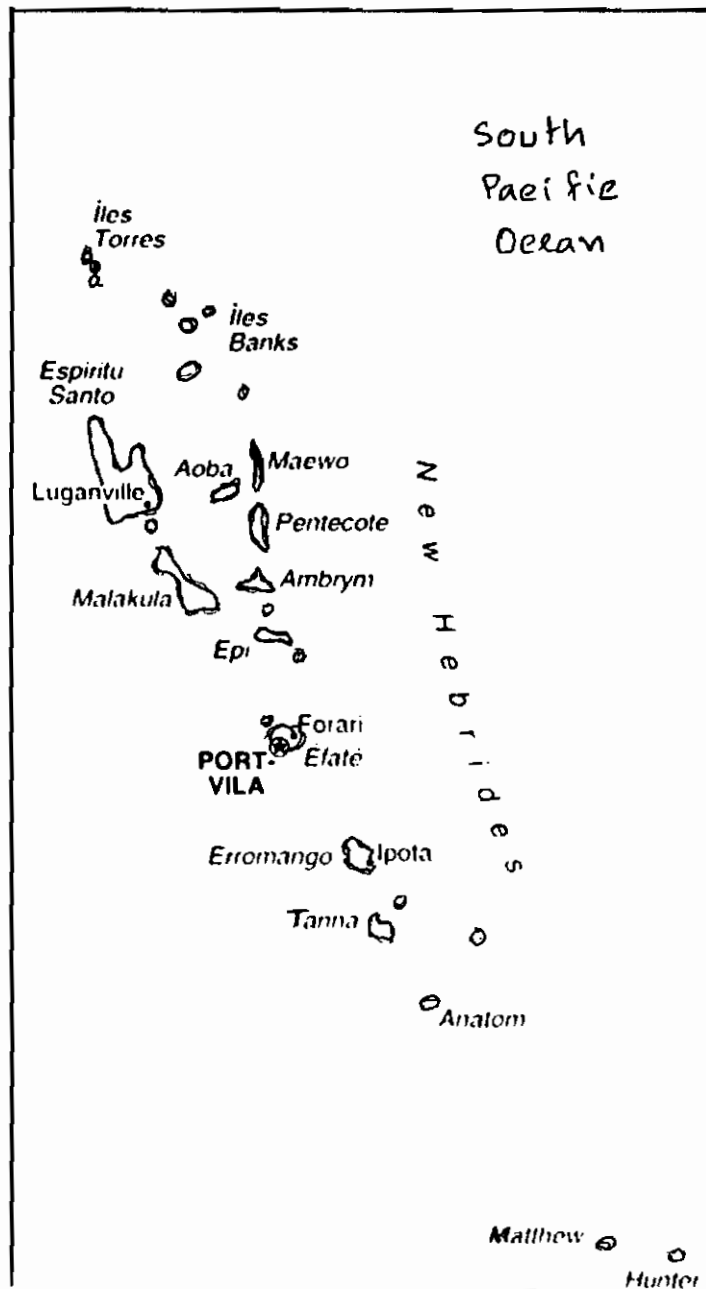
ที่ตั้ง Vanuatu ตั้งอยู่ทางตอนใต้ ของมหาสมุทรแปซิฟิก มีหมู่เกาะอยู่ในความปกครองมากกว่า 80 เกาะ โดยมีพื้นที่ทั้งหมด ประมาณ 14,760 ตารางกิโลเมตร และมีชายฝั่งทะเลทั้งหมด ประมาณ 2,528 กิโลเมตร ตั้งอยู่ที่ ละติจูดที่ 16 องศา ใต้ และ 167 องศาตะวันออก โดยมีหมู่เกาะต่าง ๆ รวมอยู่ใน วานูเอตู คือ

หมู่เกาะ ตอนเหนือ มี หมู่เกาะ Iles Torres และ หมู่เกาะ Iles Banks

หมู่เกาะตอนกลาง มี หมู่เกาะ Espiritu Santo เป็นเกาะที่มีพื้นที่มากที่สุดของประเทศ Vanuatu โดยมีเมือง Luganville เป็นเมืองท่าที่สำคัญ ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของเกาะนี้ นอกจากนี้ยังมี เกาะ Aoba เกาะ Mae'wo เกาะ Pentecote เกาะ Ambrym เกาะ Epi เกาะ Malakula ซึ่งเป็นเกาะใหญ่เป็นอันดับสอง ของ ประเทศ Vanuatu และ เกาะ Efate' มีเมืองหลวง Port Vila ตั้งอยู่บนเกาะนี้ อยู่ทางตอนใต้ของเกาะ ส่วนทางตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะ มีเมืองสำคัญอีกคือ เมือง Forari

หมู่เกาะตอนใต้ มี หมู่เกาะ Erromango มีเมืองที่สำคัญของเกาะ คือเมือง Ipota เกาะ Tanna เกาะ Anatom และ 2 เกาะที่อยู่ใต้สุด คือ เกาะ Matthew และเกาะ Hunter

ประชากร Vanuatu มี ประชากรทั้งหมด ประมาณ 197,000 คน โครงสร้างอายุของประชากร อายุ 0-14 ปี ร้อยละ 37 อายุ 15-64 ปี ร้อยละ 60 อายุ 65 ปีขึ้นไป ร้อยละ 3 มีอัตราเพิ่ม ของประชากร ร้อยละ 1.74 คน มีอัตราการเกิด ประมาณ 25.9 คน ต่อประชากร 1,000 คน และอัตราการตาย 8.52 คน ต่อประชากร 1,000 คน และอายุขัยเฉลี่ยของประชากร คือ 60 ปี

แผนที่ ประเทศ วานูเอตู

ที่มา : World The Factbook , 2003.

เชื้อชาติ ชาว Vanuatu เป็นกลุ่มเชื้อชาติ Melanesian ร้อยละ 94 และเชื้อชาติฝรั่งเศส ร้อยละ 4 นอกจากนั้นเป็นกลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ คือ เวียดนาม จีน

ศาสนา ชาว Vanuatu นับถือศาสนา Presbyterian ร้อยละ 36.7 ศาสนา Anglican ร้อยละ 15 ศาสนา โรมันคาทอลิก ร้อยละ 15 นอกจากนั้นเป็นศาสนาอื่น และยังมีความเชื่อประเพณีเก่าอีก ประมาณ ร้อยละ 33

ภาษา Vanuatu ใช้ ภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส เป็นภาษาราชการ นอกนั้นก็มีการพูดภาษาถิ่น เช่น ภาษา Bislama หรือ Bichelama โดยทั้งประเทศ มีอัตราการรู้หนังสือ ร้อยละ 53

ลักษณะภูมิอากาศ โดยทั่ว ๆ ไปของ หมู่เกาะ Vanuatu จะมีลักษณะอากาศแบบป่าฝนร้อนชื้น มีปริมาณฝนตกมากในบางเดือน และจะมีลมสินค้าพัดผ่าน ทางตะวันออกเฉียงใต้ของหมู่เกาะทำให้อากาศบริเวณนั้นเย็นสบาย ในบางเดือน จะมีพายุไซโคลนเกิดขึ้น โดยเฉพาะในช่วง เดือนมกราคม ถึง เดือนเมษายน ของทุกปี

ลักษณะภูมิประเทศ สภาพภูมิประเทศโดยทั่ว ๆ ไปของ Vanuatu จะมีพื้นที่สูงและเป็นภูเขา โดยเฉพาะภูเขาไฟ บางลูกมีการก่อตัวคุกรุ่นเตรียมปะทุอยู่ตลอดเวลา ส่วนบริเวณชายฝั่งทะเลของหมู่เกาะ โดยทั่วไปจะเป็นที่ราบแคบ ๆ โดยมีจุดสูงสุด ของพื้นที่อยู่ที่ Tabwenmasama มีระดับความสูง ประมาณ 1,877 เมตร จุดต่ำสุดอยู่ที่ บริเวณมหาสมุทรแปซิฟิก ที่ระดับความสูง 0 เมตร

ลักษณะการใช้ที่ดิน มีพื้นที่เพียงร้อยละ 2 ที่มีความเหมาะสม ที่จะใช้ในการเพาะปลูก โดยร้อยละ 10 เหมาะในการปลูกพืชอาหาร อีก ร้อยละ 88 เป็นพื้นที่ป่าและป่าไม้ ส่วนอีก ร้อยละ 2 เหมาะสำหรับการเป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์

ทรัพยากรธรรมชาติ ประเทศ Vanuatu มีปริมาณแร่ธาตุจำนวนมาก โดยเฉพาะแร่แมงกานีส และความอุดมสมบูรณ์ของป่าไม้เนื้อแข็ง นอกจากนี้ยังมีสัตว์น้ำเพื่อการประมงทางทะเล ในน่านน้ำที่อุดมสมบูรณ์ ที่มีอยู่ในปริมาณมาก โดยเฉพาะปลาทะเล และกุ้งทะเล

เขตการปกครอง ของ Vanuatu แบ่งออกเป็น 6 จังหวัด คือ

1. จังหวัด Malampa
2. จังหวัด Penama
3. จังหวัด Sanma

4. จังหวัด Shefa
5. จังหวัด Tafea
6. จังหวัด Torba

เศรษฐกิจ ใน Vanuatu ประชากร ร้อยละ 65 ยังมีระบบเศรษฐกิจอยู่ในขั้นการเกษตร โดยเฉพาะการปลูกมะพร้าว และการประมงทางทะเล ในปัจจุบันก็จะมี อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เข้ามายังประเทศ โดยมีนักท่องเที่ยวมาเยือน ปีละ ประมาณ 80,000 คน รายได้ของประเทศมาจากการเกษตร ร้อยละ 24 การอุตสาหกรรม ร้อยละ 13 การท่องเที่ยว ร้อยละ 63

เกษตรกรรม ผลผลิตทางการเกษตรมี มะพร้าว เนื้อมะพร้าวแห้ง กาเหาะ กาแฟ เผือก มันเทศ ผลไม้ ผัก ปลา และเนื้อวัวขุน

อุตสาหกรรม ผลผลิตจาก อุตสาหกรรมอาหารทะเล อุตสาหกรรมอาหารแช่แข็ง อุตสาหกรรมไม้ซุง และอุตสาหกรรมเนื้อสัตว์

กำลังแรงงาน อยู่ในภาคการเกษตร ร้อยละ 65 ภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 3 และการท่องเที่ยว ร้อยละ 32

สินค้าส่งออก มี เนื้อมะพร้าวแห้ง เนื้อวัวขุน กาเหาะ ไม้ซุง และกาแฟ โดยสินค้าส่งออก ไปที่ ญี่ปุ่น ร้อยละ 32 เยอรมัน ร้อยละ 14 สเปน ร้อยละ 8 นิวซีแลนด์ ร้อยละ 7 ออสเตรเลีย ร้อยละ 2

สินค้านำเข้า ส่วนมากจะเป็น เครื่องจักรกล อะไหล่และอุปกรณ์เครื่องมือ อาหาร และเชื้อเพลิง โดยสินค้านำเข้ามาจาก ญี่ปุ่น ร้อยละ 52 ออสเตรเลีย ร้อยละ 20 นอกจากนั้นจาก นิวซีแลนด์ ฝรั่งเศส ฟิจิ และ สิงคโปร์

สกุลเงิน ใช้สกุลเงิน Vatu (VT)

พลังงาน ในประเทศ Vanuatu ร้อยละ 100 ได้มากจากพลังงานเชื้อเพลิง

การคมนาคม

ทางถนน ระยะทาง ประมาณ 1,070 กิโลเมตร

ทางอากาศ มี สนามบิน 32 แห่ง

เมืองท่า มี เมือง Forari เมือง Port-Vila และ เมือง Santo (Esnto Santo)